

הסכרית

"דמויות תלת ממדיות, הכובשות מהרגע שאת פוגשת אותן, ועלילה רבת שכבות המאפשרת לדמויות לצמוח, תשאיר את המעריצות מסוקרנות מהסיפור הממכר והמתגמל הזה... [סיפור] מענג ומשכנע."

Library Journal (starred review)

רב מכר של ה- New York Times

הלורד מחפש אהבה

ליסה קלייפס

ספר ראשון בסדרת 'בית רווינל'

ליסה קלייפס
הלורד מחפש
אהבה

בית רוזינל

1

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ליסה קלייפס
הלורד מחפש אהבה

Lisa Kleypas
COLD-HEARTED RAKE
The Ravenels, Book #1

Copyright © 2015 by Lisa Kleypas

עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נרפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מס"ב 978-965-7029-30-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לעורכת הנפלאה והמחוננת שלי, קארי פרון –
תודה שאת מגשימה את חלומותיי!
אוהבת תמיד,
ל.ק.

פרק 1

המפשייר, אנגליה
1875 אוגוסט

"רק השד יודע למה צריך להרוס את חיי, אמר דבון רווינל בקדרות, "רק מפני שכן דוד שמעולם לא אהבתי נפל מסוס."
"ת'או לא בדיוק נפל, ענה אחיו הצעיר, וסטון. "הוא הושלך."
"אני בטוח שגם הסוס, כמוני, חשב שהוא בלתי נסבל." דבון התהלך בחדר האורחים בצעדים קצרים וחסרי מנוחה. "אם מפרקתו הארורה של ת'או לא הייתה כבר שבורה, הייתי שובר לו אותה בעצמי."

וסט זרק לעברו מבט של שעשוע מיואש. "איך אתה יכול להתלונן כשרק עכשיו ירשת רוונות המקנה לך נחלה בהמפשייר, קרקעות כנורפולק, בית בלונדון –"

"הכול משועבד. סלח לי על היעדר התלהבות מכל הקרקעות והרכוש האלו שלעולם לא יהיו שלי ולעולם לא אוכל למכור."
"ייתכן שתצליח לשחרר את השעבוד, השאלה היא איך הוסדרו הדברים. אם כן, תוכל למכור הכול ולגמור עם זה."
"הלוואי." דבון הביט בסלידה בפריחה של עובש בפינה. "אף אדם שפוי לא יצפה ממני לחיות כאן. זו חורבה."

הייתה זו הפעם הראשונה ששניהם ביקרו באוורסבי פריורי, נחלת המשפחה שנבנתה מעל שרידי מנזר וכנסייה. אף שדבון זכה בתואר האצולה זמן קצר לאחר מות בן דודו לפני שלושה חודשים,

הוא המתין כמה שרק יכול היה בטרם התמודד עם הר הבעיות שעמד בפניו כעת.

עד כה הוא ראה רק את החדר הזה ואת אולם הכניסה, שני אזורים שנועדו, למעשה, להרשים במיוחד את המבקרים. השטיחים היו בלויים, הרהיטים מרופטים, עיטורי הטיח על הקירות מלוכלכים וסדוקים. כל אלו לא בישרו טובות ביחס למצבו של שאר הבית.

"הוא זקוק לשיפוץ", הודה וסט.

"צריך להרוס אותו עד היסוד."

"זה לא גרוע כל כך – וסט השתתק בצעקה כשכף רגלו החלה לשקוע בשקעוררית בשטיח. הוא קפץ ממקומו ובהה בשקע הקעור שנוצר. "מה זה צריך לה...?"

דבון השתופף והרים את פינת השטיח, חושף חור מרקיב ברצפה תחתיו. הוא נד בראשו, שמת את השטיח בחזרה למקומו וניגש אל החלון שהותקנו בו זגוגיות בצורת יהלום. תערובת העופרת שתפקידה להצמיד את הזגוגיות זו לזו נשחקה, והצירים והעיטורים החלידו.

"למה כל אלה לא תוקנו?" שאל וסט.

"בשל מחסור במשאבים, מן הסתם."

"אבל איך זה ייתכן? שטח הנחלה הוא עשרים אלף דונם. הוא

החכיר את האדמות, הרווחים השנתיים –"

"עיבוד האדמות כבר אינו רווחי."

"בהמפשייר?"

דבון זרק לעברו מבט אפל לפני שהשיב את תשומת ליבו לסכיבתו.

"בכל מקום."

הנוף בהמפשייר היה ירוק וכפרי, מחולק בצורה נאה בגדרות חיות פורחות בצבע ירוק-בקבוק. עם זאת, במקום כלשהו, מעבר לגושי קוטג'ים עליזי מראה עם גגות קש, מעבר לקרקעות הפוריות של אדמות הגיר ויערות הער, הונחו אלפי קילומטרים של מסילות ברזל, קטר הפחם וקרונות הרכבת מבקשים לשחוט את הנוף. מפעלים חדשים וערי חרושת החלו להופיע בכל רחבי אנגליה מהר יותר מפרחים של אגוזי לוז באביב. למזלו הרע של דבון, הוא ירש את

התואר כשנחשול תעשייתי שטף הלאה את המסורות האריסטוקרטיות ואת סגנונות החיים המיוחסים.

"איך אתה יודע?" שאל אחיו.

"כולם יודעים, וסט. מחירי התבואה יורדים. מתי בפעם האחרונה

קראת את הטיימס? לא הקשבת לשיחות במועדון או בפאבים?"

"לא כשהיו על חקלאות," הייתה תשובתו הקודרת של וסט. הוא

התיישב בכבודות, משפשף את רקותיו. "זה לא מוצא חן בעיניי. חשבתי

שהחלטנו לעולם לא להיות רציניים בשום נושא."

"אני מנסה. אבל מוות ועוני מצליחים איכשהו להיראות קצת

פחות משעשעים." דבון הצמיד את מצחו לזוגית החלון ואמר בטון

עגמומי, "תמיד נהניתי מאורח חיים נוח בלי שאצטרך לעבוד אפילו

יום אחד. ועכשיו נפלה עליי אחריות." הוא אמר את המילה כאילו

מדובר בקללה.

"אעזור לך למצוא דרך להתחמק ממנה." וסט גישש במעילו,

שולף בקבוק כסף מכיס פנימי. הוא פתח את הפקק ולגם ממנו

ארוכות.

דבון הרים גבה. "לא קצת מוקדם לזה? בצוהריים כבר תהיה

גמור."

"כן, אבל זה לא יקרה אם לא אתחיל עכשיו." וסט שב והטח את

הבקבוק.

אחיו הצעיר מתחיל ליפול למלכודת עינוגים, חשב דבון בדאגה.

וסט היה צעיר גבוה ויפה תואר בן עשרים וארבע, שניחן בתבונה

ובעורמה, והעדיף לנצל את חוכמתו כמה שפחות. בשנה האחרונה,

הפרוזה בשתיית משקאות אלכוהוליים העלתה אדמומית בלחיו

של וסט, וריככה את צווארו ואת קו מותניו. אף שדבון החליט לא

להתערב בענייניו של אחיו, הוא תהה אם לא כדאי להעיר לו על

הפרוזה בשתייתו. לא, וסט רק יתרעם על העצה הבלתי רצויה.

לאחר שהחזיר את הבקבוק למעילו, וסט הצמיד את כפות ידיו

זו לזו ובחן את דבון מעל לקצות אצבעותיו. "אתה צריך לצבור כסף

ולהוליד יורש. רעיה עשירה תפתור את שתי הבעיות הללו."

דבון החוויר. "אתה יודע שלעולם לא אתחתן." הוא הכיר במגבלותיו: הוא לא נועד להיות בעל או אב. המחשבה שיחזור על זוועת ילדותו, כשהוא בתפקיד ההורה האכזר ושווה הנפש, העבירה בו צמרמורת. "כשאמות," הוא המשיך, "אתה תהיה יורשי." "אתה מאמין באמת שאחיה עוד אחריך?" שאל וסט. "עם כל מידותי הרעות?"

"גם לי לא חסרות."

"כן, אבל אני נלהב בהרבה עם שלי."

דבון לא הצליח לכבוש את צחוקו הציני.

אף אחד לא יכול לחזות ששניהם, מהענף העני ביותר של משפחת רווינגל, יהיו האחרונים בשושלת המתייחסת לכיבוש נורמנדי. לרוע המזל, בני רווינגל היו תמיד חמי מזג ואימפולסיביים מדי. הם נעתרו לכל פיתוי, נכנעו לכל חטא, בזו לכל מעלה, וכתוצאה מכך נטו למות מהר יותר משהצליחו להביא ילדים לעולם. ועכשיו נותרו רק שניים.

אף שווסט ודבון היו בנים למשפחה טובה, הם מעולם לא היו בני אצולה, עולם כה מיוחס עד כי שכבותיו הגבוהות ביותר היו בלתי חדירות אפילו בפני דרגיה הנמוכים של האצולה. דבון ידע מעט על החוקים והטקסים המורכבים שהפרידו אצילים מהמוני העם. הוא ידע שאחוזת אוורסבי לא הייתה ירושה בלתי צפויה, אלא מלכודת. היא כבר לא תוכל לייצר די הכנסה לתחזוקה עצמית. היא תבלע את ההכנסה השנתית הצנועה שקיבל מהקרן שלו, תמחץ אותו, ואז תחסל גם את אחיו.

"זה יהיה סופה של משפחת רווינגל," אמר דבון. "אנחנו אנשים

רעים ותמיד היינו. למי אכפת אם הרוזנות הזו תיכחד?"

"המשרתים והאריסים החוכרים את בתיים ושרותיהם מאיתנו עלולים להתנגד לאובדן הכנסתם ובתיים," אמר וסט ביובש.

"שייתלו, מצידי. אגיד לך מה יש לעשות: קודם כול, אסלק מכאן

את אלמנתו ואחיותיו של ת'או, הן לא יביאו לי תועלת."

"דבון – הוא שמע את אחיו אומר בחוסר נוחות.

"ואז, אמצא דרך להיחלץ מהירושה הזאת, אחלק את הנחלה ואמכור את חלקיה. אם זה לא יהיה אפשרי, אוציא מהבית כל דבר בעל ערך, אחריב אותו עד היסוד ואמכור את האבנים – "דבון". וסט החווה לעבר הפתח, שם עמדה אישה קטנה ורזה, מלבושיה כולם שחורים. אלמנתו של ת'או.

היא הייתה בתו של לורד קארברי, אציל אירי ובעליה של חוות הרבעה בג' ל' ג' ריף. היא הייתה נשואה לת'או שלושה ימים בלבד טרם מותו. זעזוע שכזה בעקבות אירוע משמח ודאי גרם להלם אכזרי. כאחד מבני המשפחה היחידים שנותרו במשפחה ההולכת ומידלדלת, דבון שיער שהיה עליו לשלוח לה מכתב תנחומים לפני שלושה חודשים, כשקרתה התאונה בה נפגע ת'או. אבל איכשהו, המחשבה מעולם לא הפכה למעשה, רק נותרה במוחו כמו פיסת מוך שנתפסה בדש המעיל.

אולי דבון היה מאלץ את עצמו לשלוח מכתב תנחומים אילולא תיעב כל כך את בן דודו. החיים נטו חסד לת'או בדרכים רבות כל כך, מעניקים לו עושר, ייחוס ויופי, אך במקום להודות על מזלו הטוב, היה ת'או תמיד זחוח ויהיר. בריון. הוא מעולם לא הצליח להתעלם מעלבון או התגרות, ולכן התקוטט עם ת'או בכל מפגש ביניהם. זה יהיה שקר לומר שהוא מצטער על כך שלעולם לא יראה שוב את בן דודו.

באשר לאלמנתו של ת'או, היא לא נזקקה לתנחומים. היא הייתה צעירה נטולת ילדים, בעלת נדוניה שתקל עליה להינשא בשנית. אף כי נודעה ביופייה, אי אפשר היה לדעת בוודאות; הינומה שחורה וכבדה הסתירה אותה בערפל של תוגה. דבר אחד היה בטוח: אחרי מה ששמעה זה עתה, היא ודאי מאמינה שדבון אדם נתעב. לא היה לו אכפת.

וסט ודבון הרכינו ראש, והאלמנה הגיבה בהשתחוות חפוזה. "ברוך הבא, אדוני. ומר רווינל. אספק בשבילך רשימת מצאי של הבית במהירות האפשרית, כדי שתוכל לבזוז ולחמוס בצורה מסודרת."

קולה היה מעודן, אולם ההברות יצאו מפיה קפואות וחותרות את האוויר בסלידה.

דבון התבונן בה בדריכות כשנכנסה לחדר. דמותה הייתה דקיקה מדי לטעמו, רזה כמו מקל בבגדי האבלות שלה. אבל היה משהו מרתק בתנועתה המרוסנת, נפיצות עמומה מתחת לפני השטח הדוממים.

"תנחומי על אוכדנך," אמר.

"ברכותי על הרווח שלך."

דבון הזעיף פנים. "רק שתדעי, מעולם לא רציתי בתוארו של בעלך."

"זו האמת," אמר וסט. "הוא התלונן על כך כל הדרך מלונדון."

דבון זרק לעבר אחיו מבט מאשים.

"רב המשרתים, סימס, יעמוד לרשותכם ויראה לכם את הבית ואת השטחים סביבו ברגע שתתפנו," אמרה האלמנה. "מאחר שאני, כפי שציינת, איני יכולה להביא לך תועלת, אפרוש לחדרי ואתחיל לארוז." "ליידי טְרַנְיִר," אמר דבון בחריפות, "נראה שהתחלנו ברגל שמאל.

אני מתנצל אם פגעתי בך."

"אין צורך להתנצל, אדוני. לא ציפיתי ממך אלא להערות מסוג זה." היא המשיכה לפני שבבון הספיק לענות. "האם אוכל לשאול כמה זמן בכוונתך לשהות באוורסבי פריורי?"

"שני לילות, ככל הנראה. בארוחת הערב, אולי את ואני נוכל לשוחח –"

"חוששתני שגיסותיי ואני לא נוכל לסעוד בחברתך. אנו מוכות יגון, ונסעד בנפרד."

"גבירתי הרוזנת –"

היא התעלמה ממנו ויצאה מהחדר בלי להוסיף דבר. אפילו בלי לקוד.

המום ונזעם, דבון לטש מבט בפתח הריק בעיניים מכווצות. נשים מעולם לא נהגו בו בסלידה כזו. הוא הרגיש כיצד זעמו מאיים להתפרץ. איך העזה להאשים אותו במצב שעה שלא הייתה לו שום ברירה בעניין?

"מה עשיתי שכל זה הגיע לי?" תבע לדעת.
פיו של וסט התעקל. "מלבד העובדה שאמרת שתשליך אותה
מכאן ותהרוס את ביתה?"
"התנצלתי!"
"לעולם אל תתנצל בפני נשים. זה רק מאשש את אשמתך ומכעיס
אותן יותר."

דבון לא ישלים עם חוצפתה של אישה שהייתה צריכה להציע לו
את עזרתה ולא להטיח בו האשמות. אלמנה או לא, היא עומדת ללמוד
לקח שלא תשכח לעולם.

"אני הולך לדבר איתה," אמר בקדרות.
וסט הרים את רגליו על ההדום המרופד, התמתח וסידר את הכרית
מתחת לראשו. "תעיר אותי כשכל זה יסתיים."

דבון יצא מחדר האורחים והלך בעקבות האלמנה בצעדים ארוכים
ונמרצים. הוא ראה את צל דמותה בקצה המסדרון, שמלתה והינומתה
מתנופפות כשמהירה להתרחק כספינת פיראטים הנעה במלוא הקיטור.
"חכי," הוא קרא בעקבותיה. "לא התכוונתי לדברים שאמרת
מוקדם יותר."

"כן התכוונת להם." היא עצרה והסתובבה אל דבון בתנועה
פתאומית. "בכוונתך להרוס את הבית, ואת מורשת המשפחה שלך,
הכול מתוך מניעים אנוכיים."

הוא עצר לפניו, ידיו קפוצות לאגרופים. "רק רגע, בבקשה," אמר
בקריירות, "כל מה שניהלתי עד כה היה דירה עם מבשלת-חדרנית,
משרת וסוס אחד. ועכשיו מצופה ממני לנהל אחוזה כושלת השולטת
על יותר ממאתיים חוות אריסים. נראה לי ראוי שאצפה למעט
התחשבות. אפילו אהדה."

"כמה מסכן אתה. בטח נורא קשה לך, כל כך לא נוח, להתחיל
לחשוב על מישהו שאינו אתה."

בעקיצה הזאת, היא ניסתה לעזוב. עם זאת, נעצרה ליד גומחה
מקושתת בקיר, כזאת שנועדה להציג פסל או חפצי אומנות אחרים
על כנים.

דבון תפס אותה עכשיו. הוא הניח את שתי ידיו משני צידי הכוך בכוונה, חוסם את נתיב נסיגתה. הוא שמע את נשימתה נעצרת – ואף שלא התגאה בכך – הרגיש פרץ סיפוק על שטלטל אותה.
 "תן לי לעבור," אמרה.

הוא לא נע, מחזיק בה שבויה. "קודם תאמרי לי מה שמך."
 "למה? לעולם לא אתן לך רשות להשתמש בשמי."
 נואש, הוא בחן את דמותה המוסתרת תחת ההינומה. "עלה בדעתך שיש לנו יותר מה להרוויח משיתוף פעולה מאשר מעוינות?"
 "זה עתה איברתי את בעלי ואת ביתי. מה בדיוק יש לי להשיג, אדוני?"

"אולי כדאי שתבררי את זה לפני שתחליטי להפוך אותי לאויב."
 "היית אויב עוד לפני שהנחת את כף רגלך כאן."
 דבון גילה שהוא מתאמץ לראות מבעד להינומה. "את חייבת לעטות את ההינומה הזו?" הוא שאל בזעף. "זה כמו לדבר עם אהיל."
 "קוראים לזה הינומת התייפחות, וכן, אני חייבת לעטות אותה בנוכחות אורחים."

"איני אורח, אני בן דודך."
 "רק בקשרי נישואים."

בעודו בוחן אותה, הרגיש דבון כיצד זעמו מתחיל להתפוגג. כמה קטנה הייתה, שברירית ומהירה כציפור דרור. הוא עידן את קולו. "אל תהיי עקשנית. אינך חייבת לעטות את ההינומה הזאת כשאת בחברתי, אלא אם את באמת מתייפחת, ואז אתעקש שתעטי אותה מייד. איני יכול לשאת בכי של אישה."
 "מפני שבסתר אתה רך לכב?" שאלה בציניות.

זיכרון רחוק צבט את ליבו, זיכרון שלא הרשה לעצמו להעלות מזה שנים. הוא ניסה לנערו מעליו, אך מוחו שמר בעקשנות את דימויו כילד בן חמש או שש, יושב לצד דלתו הסגורה של חדר ההלבשה של אימו, מטולטל מקול בכייה העולה מן העבר השני. הוא לא ידע למה היא בוכה, אבל היה זה ללא ספק רומן כושל, אחד מיני רבים אחרים. אימו נודעה ביופייה, ולעיתים תכופות, התאהבה והתפכחה בן לילה.

אביו, שנואש משיגינותיה והיה רדוף שדים משלו, נכח בבית לעיתים נדירות בלבד. דבון זכר את חוסר האונים החונק בהאזנה לאימו הבוכייה, בלי שיוכל להושיט לה יד. הוא הסתפק בהחלקת ממחטות מתחת לדלת, מפציר בה לפתוח אותה, שואל ללא הרף מה קרה.

"דב, אתה מתוק," היא אמרה בין יפחה ליפחה. "כל הבנים הצעירים כאלה. אבל אז אתם מתבגרים והופכים להיות אנוכיים ואכזריים כל כך. נולדתם לשבור את לבבות הנשים."

"לא אני, אימא," הוא בכה בבהלה. "אני מבטיח שלא."

הוא שמע אותה מייבבת וצוחקת, כאילו אמר משהו מטופש. "מובן שכן, חמודי. תעשה את זה אפילו בלי לנסות."

המעמד חזר על עצמו בהזדמנויות שונות, אבל את הפעם היא זכר דבון בבהירות גדולה במיוחד.

התברר שאימו צדקה. או לפחות, לעיתים קרובות, הואשם בכך ששבר את לבבות הנשים. אבל תמיד הבהיר שאין לו כל כוונה להינשא. גם כשהתאהב, מעולם לא הבטיח דבר כזה לאישה. לא הייתה לכך סיבה, כשכל הבטחה סופה שתופר. כמי שחווה את הכאב שאוהבים יכולים להמיט זה על זה, לא היה לו רצון לעשות זאת לאחרת.

תשומת ליבו הושבה אל האישה שלפניו. "לא, איני רך לבב," הוא אמר בתשובה לשאלתה. "לדעתי, דמעות אישה הן ערמומיות, וגרוע מכך, אינן מושכות את העין."

"אתה," היא אמרה בכיטחון, "הגבר הנתעב ביותר שפגשתי בחיי." דבון היה משועשע מהאופן בו ביטאה כל מילה כאילו נורתה מקשת. "כמה גברים פגשת?"

"די כדי לזהות אחד מרושע כשאני רואה כזה."

"אני בספק אם את יכולה לראות משהו דרך ההינומה הזאת." הוא הושיט יד למשש את קצה הבד השחור. "אני לא מאמין שנעים לך לעטות אותה."

"למען האמת, היא דווקא נעימה."

"מפני שהיא מסתירה את פנייך כשאת בוכה," הוא אמר, לא שאל.

"אני אף פעם לא בוכה."

המום, דבון תהה אם שמע את דבריה. "את מתכוונת מאז התאונה של בעלך?"
 "גם לא אז."

איזו אישה תאמר דבר שכזה, גם אם יש בו אמת? דבון לפת את ההינומה והחל למשוך אותה מעלה. "אל תזוזי." הוא משך את קפלי בד הקרפ לאחור, מעל קשת קטנה שעייגנה אותו במקומו. "לא, אל תיסוגי. שנינו נעמוד פנים אל פנים וננסה לנהל שיחה תרבותית. אלוהים אדירים, היית יכולה לעטוף ספינת מסחר שלמה בכול –" כשפניה נחשפו, דבון השתקק. הוא מצא עצמו עומד מול זוג עיניים ענבריות שהתלכסנו בזוויותיהן כעיני חתולה. לרגע לא הצליח לנשום, לא הצליח לחשוב, כל חושיו ניסו לספוג את מראה מעולם לא ראה דבר הדומה לה.

היא הייתה צעירה משציפה, עור פניה בהיר ושערה חום וכבד על סיכות ראשה. שתי עצמות לחיים מודגשות ורחבות ולסת צרה העניקו לפניה צורת משולש חתולי ומרהיב. קימורי שפתיה היו מלאים כל כך, עד כי אפילו כשהידקה אותן בכל כוחה, כפי שעשתה כרגע, עדיין נראו רכות. אף שלא הייתה יפהפייה, היה לה מראה מקורי כל כך עד כי הפכה את שאלת היופי לחסרת חשיבות.

שמלת האבלות שלה הייתה צרה וצמודה מאוד לגופה מצווארה ועד ירכיה, עליהן התרחבה בסדרת קפלים מורכבים. גבר יכול רק לנחש איזו גזרה התחבאה מתחת לכל העצמות, התיפורים והקישוטים המורכבים שעליה. אפילו מפרקי כפות ידיה וכפות ידיה עצמן הוסתרו בכסיות שחורות. זולת פניה, רק צווארה היה מעט גלוי, שכן מפתח צווארונה הגבוה היה חצוי בחריץ מעוגל. הוא הצליח לראות את התנועה הפגיעה של בליעתה. המקום הפרטי הזה נראה רך מאוד, מקום אליו יוכל גבר להצמיד את שפתיו ולהרגיש בליבה ההולם.

שם רצה להתחיל לנשק לצווארה, בעודו מפשיט אותה כאילו הייתה מתנה עטופה בצורה מורכבת עד שתתנשף ותתפתל תחתיו. לו הייתה אישה אחרת, כל אישה באשר היא, לו היו מוצאים את עצמם בנסיבות אחרות, דבון היה מפתה אותה מייד. בהבינו שלא יוכל

לעמוד שם וללטוש בה מבט כמו דג שהוטל אל היבשה, הוא בחן את מחשבותיו הפזורות והלוהטות בחיפוש אחר דבר שיחה, משהו נהיר. להפתעתו, היא הקדימה ושברה את הדממה. "קוראים לי קת'לין." שם אירי. "למה אין לך מבטא?" "נשלחתי לאנגליה כילדה, לחיות עם חברי משפחה בלאומינסטר." "למה?"

קמט הופיע בין גבותיה. "הוריי היו עסוקים מאוד עם סוסיהם. מדי שנה, הם בילו כמה חודשים במצרים כדי לרכוש סוסים ערביים גזעיים לחווה שלנו. אני הייתי... מטורד. חבריהם הלורד והליידי ברוויק, שהיו גם אנשי סוסים, הציעו לקחת אותי ולגדל אותי עם שתי בנותיהם." "הורייך חיים עדיין באירלנד?"

"אימי מתה, אבל אבי עדיין חי שם." מבטה נעשה מרוחק, מחשבותיה נוטות אחריו. "הוא שלח לי את אָסד כמתנת כלולות." "אסד," חזר דבון אחריה, תוהה.

קת'לין מיקדה בו שוב את מבטה, מודאגת, צבע מציף אותה מצווארה ועד קו שיערה.

ואז דבון הבין. "הסוס שהשליך מעליו את ת'יאו," הוא אמר בשקט. "לא הייתה זו אשמתו של אסד. אילופו היה גרוע כל כך שאבי קנה אותו בחזרה מהאדם שרכש אותו במקור." "למה העניק לך סוס בעייתית?"

"הלורד ברוויק הרשה לי לסייע לו באילוף הסייחים הצעירים לעיתים קרובות."

דבון בחן את גופה הענוג במבטו החודר. "את קטנה כמו ציפור דרור."

"אין צורך בכוח כדי לאלף סוסים ערביים. הם גזע רגיש – דורשים הבנה ומיומנות."

שני דברים שחסרו לת'יאו. כמה מטופש היה מצידו לסכן את צווארו וסוס בעל ערך רב יחד איתו.

"ת'יאו עשה זאת בשביל הכיף?" דבון לא יכול שלא לשאול. "הוא ניסה להפגין את יכולותיו?"

ניצוץ רגש מפלח הופיע באותן עיניים זוהרות וכבה במהירות.
 "הוא היה נחוש. אי אפשר היה להניא אותו מכך."
 הוא היה בן למשפחת רווינל.

אם מישהו העז אי פעם לסתור את ת'או, או לסרב לו, הדבר גרם לפיצוץ. אולי קת'לין חשבה שתצליח לנהל אותו, או שהזמן ירכך אותו. היא לא יכלה לדעת שמצב רוחו של בן רווינל מאפיל על כל תחושת הישרדות. דבון רצה להאמין שהוא עצמו מתעלה על כך, אבל נכנע לזה בעבר יותר מפעם אחת, משליך עצמו לבור געש של זעם מכלה. התחושה הייתה נפלאה תמיד עד שגילה שעליו להתייצב מול השלכות מעשיו.

קת'לין שילבה בכוח את זרועותיה, כל כף יד עטוית כסיה שחורה לופתת את המרפק הנגדי. "אחרי התאונה, היו שאמרו שהייתי צריכה להרדים את אסד. אבל יהיה זה אכזרי ושגוי, להעניש אותו על משהו שלא נגרם באשמתו."

"שקלת למכור אותו?"

"איני רוצה בכך. אבל גם אם כן, יהיה עליי לאלף אותו קודם."
 דבון פקפק בחוכמה לאפשר לקת'לין להתקרב לסוס שזה עתה הרג את בעלה, גם אם שלא במכוון. וככל הנראה, היא לא תוכל להישאר באוורסבי פריורי די זמן כדי להתקדם עם הסוס הערבי.
 אף על פי כן, זה לא הזמן להזכיר זאת.

"אני רוצה לראות את שטחי האחווה," אמר. "תצטרפי אליי?"
 הבעתה מוטרדת, קת'לין נסוגה חצי צעד לאחור. "אדאג לכך שהגנן הראשי יערוך לך סיור."

"אעדיף שאת תעשי זאת." דבון שתק רגע לפני שהציג שאלה מכוונת, "את לא חוששת ממני, נכון?"

היא הורידה את גבותיה בתנועה מהירה. "ודאי שלא."
 "אז בואי איתי."

היא התעלמה מזרועו המוצעת וזרקה לעברו מבט חושש. "שנזמין את אחיך?"

דבון הניד בראשו. "הוא מנמנם."

"עכשיו? הוא חולה?"

"לא, הוא חי על פי לוח זמנים של חתול. מנמנם במשך שעות ארוכות ומתעורר לרגעים קצרים של טיפוח עצמי."
הוא ראה שזוויות שפתיה מעמיקות בשעשוע מסויג. "אז בוא כבר," היא מלמלה, חולפת על פניו וצועדת במהירות לאורך המסדרון, הוא צעד אחריה ללא היסוס.

פרק 2

אחרי שבילתה רק כמה רגעים בחברת דבון רווינל, לא היה לקת'לין ספק שהייתה אמת בכל שמועה מאשימה ששמעה אודותיו. הוא היה כסיל אנוכי. נבל דוחה וחסר גינונים.

הוא היה יפה תואר... בזה הייתה חייבת להודות. אף שלא כמו ת'או, שניחן בתווי פנים מעודנים ושיער זהוב כאפולו צעיר. יופיו האפל של דבון רווינל היה נועז ופראי, שחוק מציניות שטבעה בו את סימני כל עשרים ושמונה שנותיו. היא חשה הלם מסוים בכל פעם שנשאה את מבטה לתוך עיניו, אל כחול האוקיינוס החורפי והסוער, המוקפות בכחול-שחור סביב הקשתיות. פניו היו מגולחות למשעי, אבל חלקן התחתון היה מכוסה צל זקן שאפילו התערר החד ביותר לא יוכל לו.

הוא נראה בדיוק הטיפוס מפניו הזהירה אותה בצעירותה הליידי ברוויק. "תפגשי גברים שיזממו דברים לגבייך, יקירתי. גברים נטולי מצפון, שיפעילו קסמים, שקרים וכישורי פיתוי שכל מטרתם להרוס נשים צעירות ותמימות לסיפוק צורכיהם הבלתי תמימים בעליל. כשתמצאי את עצמך בחברת נבל שכזה, ברחי בלי היסוס."

"אבל איך אדע שגבר הוא נבל?" שאלה קת'לין.

"על פי הניצוץ הנכלולי בעיניו והקלילות בקסמיו. נוכחותו אולי תעורר תחושות מזעזעות. יש משהו בנוכחותם הפיזית של גברים מסוג זה... איכות 'חייטית', כפי שאימי נהגה לכנות זאת. את מבינה, קת'לין?"

"נדמה לי," היא אמרה, על אף שבאותו הרגע לא הבינה. עכשיו הבינה קת'לין בדיוק את כוונתה של הליידי ברוויק בדבריה. לגבר שצעד לצידה היה שפע מאותה האיכות החייתית. "ממה שראיתי עד עכשיו," העיר דבון, "יהיה הגיוני בהרבה להבעיר את ערמת העץ המרקיבה הזו ולא לנסות לתקן אותה." עיניה של קת'לין התרחבו. "אוורסבי פריורי היא אתר היסטורי. היא בת ארבע מאות שנים."

"אני מהמר שזה גם גילה של הצנרת."

"הצנרת בסדר גמור," היא אמרה בהתגוננות. אחת מגבותיו התרוממה. "טובה מספיק כדי שאוכל להתקלח?"

היא היססה לפני שהודתה, "לא תוכל להתקלח."

"אז לרחוץ באמבט באופן סדיר? נפלא. באיזה כלי מודרני אמצא את עצמי טובל הערב? דלי חלוד?"

למורת רוחה של קת'לין, היא הרגישה כיצד פיה נרעד בתחילתו של חיוך. היא הצליחה להכחיד אותו לפני שענתה בהדרת כבוד ראויה. "באמבט פח נייד."

"אין אמבט ברזל יצוק באף אחד מחדרי הרחצה?"

"אני חוששת שאין חדרי רחצה. האמבט יובא לחדר ההלבשה שלך ויוצא משם אחרי שתסיים."

"האם יש מים זורמים? במקום כלשהו?"

"במטבח ובאורות."

"אבל קיימים חדרי שירותים בבית, כמובן." היא שלחה בו מבט מוכיח לשמע נושא בוטה כל כך.

"אם את לא עדינה מכדי לאלף סוסים," הוא ציין, "שבדרך כלל אינם נודעים בדיסקרטיות בנוגע לתפקודי גופם, אני משוכנע שתוכלי להביא את עצמך לספר לי כמה חדרי שירותים קיימים באחוזה."

היא הסמיקה כאשר אילצה את עצמה לענות. "אין. רק סירי לילה ומתקן מחוץ לבית לשימוש בשעות האור."

הוא שלח לעברה מבט שהביע חוסר אמון, כאילו באמת וכתמים

נרתע מהמחשבה. "אינן? פעם הייתה זו אחת הנחלות המשגשגות ביותר באנגליה. למה לעזאזל לא הותקנה צנרת בבית?"
 "ת'אוו אמר כי לדברי אביו, לא הייתה לכך סיבה, היו להם כל כך הרבה משרתים."

"כמובן. איזו פעילות מענגת, לרוץ מעלה ומטה במדרגות עם פחים כבדים מלאים מים. שלא לדבר על סירי הלילה. אני משוכנע שהמשרתים היו אסירי תודה שאיש לא מנע מהם תענוגות כאלו."
 "אין צורך בציניות", היא אמרה. "זו לא הייתה ההחלטה שלי."
 הם המשיכו לאורך שביל מתפתל שאת שני עבריו קישטו עצי טקסוס ואגס, בעוד רבון המשיך להזעיף פנים.

צמד בני בלֵיעל, כך תיאר ת'אוו את רבון ואת אחיו הצעיר. "הם נמנעים מהחברה הגבוהה, מעדיפים להתרועע עם נוכלים ועם אנשים בעלי אופי מפוקפק," אמר לה ת'אוו. "בדרך כלל ניתן למצוא אותם במסבאות ובבתי הזונות באיסט אנד. ההשכלה בזבזה עליהם. למעשה, וסטון עזב את אוקספורד מוקדם כי לא רצה להישאר שם בלי רבון." קת'לין הבינה שאף שת'אוו לא גילה כלפי שני בני דודו הרחוקים חיבה יתרה, לרבון הוא נטר טינה מיוחדת.

תהפוכות הגורל הביאו כעת את האיש הזה לתפוס את מקומו.
 "מדוע התחנת עם ת'אוו?" הבהיל אותה רבון בשאלתו. "האם היה זה שידוך של אהבה?"

היא הזעיפה מעט את פניה. "הייתי מעדיפה להגביל את השיח בינינו לנושאי חולין."

"שיחות חולין משעממות נורא."

"ואף על פי כן, אנשים יצפו מגבר במעמדך להצטיין בהן."

"ת'אוו הצטיין בהן?" הוא שאל בחריפות.

"כן."

רבון גיחך בבזו. "מעולם לא ראיתי אותו חושף כישרון כזה. אולי הייתי תמיד עסוק מדי בניסיון לחמוק מאגרופיו ולא הבחנתי בכך."
 "אני חושבת שאפשר לומר שאתה ות'אוו לא הוצאתם את המיטב זה מזה."

"לא. דמינו זה לזה יותר מדי בפגמינו." לעג נרמז בקולו כשהוסיף, "ונראה שלא ניחנתי באף אחת ממעלותיו."

קת'לין לא אמרה דבר, מניחה למבטה לבחון את שפעת פרחי ההורטנסיה הלבנים, פרחי הגרניום ועמודיו הגבוהים של הפנסטמון האדום. לפני נישואיה, הניחה שידעה הכול אודות מעלותיו ומגרעותיו של ת'או. לאורך ששת חודשי החיזור והאירוסים שלהם, הלכו לנשפי ריקודים ולמסיבות, יצאו לנסיעות בכרכרות ורכבו על סוסים. ת'או היה מקסים לאין קץ. אף שקת'לין הוזהרה על ידי חבריה מפני מצבי הרוח הירועים לשמצה של בני רווינל, היא הייתה מאוהבת מכדי לשעות להן. יתרה מכך, אילוצי החיזור – ביקורים בליווי ויציאות מוגבלות – מנעו ממנה היכרות מעמיקה עם אופיו האמיתי של ת'או. רק מאוחר מדי גילתה קת'לין עובדת חיים מכרעת: לעולם אי אפשר להכיר גבר באמת עד שלא חיים איתו.

"ספרי לי על אחיותיו," היא שמעה את קולו של דבון. "יש שלוש, אם אני זוכר נכון. כולן רווקות?"

"כן, אדוני."

בת רווינל הבכורה, הלן, הייתה בת עשרים ואחת. התאומות, קסנדרה ופנדרורה, היו בנות תשע־עשרה. ת'או ואביו לא דאגו להן בצוואותיהם. לא היה פשוט לאישה צעירה בעלת דם כחול ונטולת נדוניה למשוך מחזור הולם. ולרוזן החדש לא הייתה שום מחויבות חוקית לדאוג להן.

"האם מי מהבנות כבר הוצגה בחברה?" שאל.

קת'לין נדה בראשה. "הן שריוות באבל פחות או יותר כבר ארבע שנים. אימן מתה ראשונה, ואז הרוזן. השנה היו אמורות להיות מוצגות בחברה, אבל עכשיו..." קולה גווע.

דבון השתהה לצד ערוגת פרחים, מאלץ אותה לעצור לצידו. "שלוש נשים צעירות ממשפחה טובה ללא הכנסה או נדוניה," הוא אמר, "לא כשירות לתעסוקה, ומורמות מכדי להינשא לפשוטי העם. ואחרי שבילו שנים, מבודדות בכפר, ודאי גם משעממות עד מוות."

"הן לא משעממות. למען האמת –"

צווחה רמה קטעה את דבריה.

"הצילו! חיות רעות תוקפות אותי! רחמו עליי, בני תערוכות פראיים!" הקול היה צעיר ונשי, חדור שכנוע מבועת. דבון הגיב בזריזות, רץ במהירות לאורך השביל ודרך השער הפתוח של גן מוקף חומה. נערה בשמלה שחורה התגלגלה על מדשאה מוקפת פרחים בזמן שזוג כלבי קוקר ספנייל קפצו עליה שוב ושוב. צעדיו של דבון הואטו כשזעקותיה הפכו להתקף צחוק פרוע. קת'לין הגיעה אליו ואמרה, חסרת נשימה, "התאומות – הן רק משחקות."

"לעזאזל, הפטיר דבון, נעצר. אבק הסתחרר סביב כפות רגליו. "ארצה, כלבים מכונמים," קראה קסנדרה בעגה פיראטית, מבצעת פעולות הסחה והדיפה באמצעות ענף, כאילו היה חרב. "או שאשסף את ישבניכם חסרי הערך ואשליך אתכם לכרישים!" היא ניפצה את הענף לשניים בתנועה יעילה על ברכה. "תפסו, רבי מלחים," אמרה לכלבים, משליכה את פיסות העץ אל צידה המרוחק של המדשאה. הספניילים דהרו בעקבות המקלות, נובחים באושר. הנערה שעל הקרקע – פנדורה – התרוממה על מרפקיה והצלה על עיניה בידה החשופה כשראתה את אורחיה. "אהוי, עכברי יבשה," קראה בעליצות. אף אחת מהבנות לא חבשה כובע או עטתה כסיות. חפת אחד משרווליה של פנדורה נעלם, וקפל קרוע היה תלוי ברפיון בחזית חצאיתה של קסנדרה.

"בנות, איפה ההינומות שלכן?" שאלה קת'לין בנימה נוזפת. פנדורה הרפה מעיניה קווצת שיער. "את שלי הפכתי לרשת דיג, והשתמשנו בזו של קסנדרה לשטיפת גרגרי יער." התאומות היו כה מרהיבות בחן גבעוליותן, כשהשמש פיזזה בשערן הסתור, עד כי נראה לגמרי הגיוני שייקראו בשמן של אלות יוניות. היה משהו מופקר, פרוע ועליז באנדרלמוסיה ורודת הלחיים שלהן.

קסנדרה ופנדורה הורחקו מהעולם במשך זמן רב מדי. בינה ובינה, חשבה קת'לין שחבל שהלורד והליידי טרניר שמרו את חיבתם כמעט

אך ורק לת'או, בנם יחידם, שלידתו הבטיחה את עתיד המשפחה והרוזנות. בתקוותם ליורש נוסף, ראו בהולדתן של שלוש הבנות הלא רצויות לא פחות מאסונות גמורים. קל היה להורים המאוכזבים להתעלם מהלך השקטה והצייתנית. התאומות הבלתי ניתנות לשליטה הושארו לנפשן.

קת'לין ניגשה לפנדורה ועזרה לה לקום מהקרקע. היא עמלה להסיר את העלים והדשא מחצאייתה של הנערה. "יקירה, הזכרתי לך שהבוקר יהיו לנו אורחים." היא הברישה ללא הועיל את פרוות הכלב שדבקה בה. "קיוויתי מאוד שתמצאו עיסוק שקט. משהו כמו קריאה –"

"קראנו כבר כל ספר בספרייה," אמרה פנדורה. "שלוש פעמים." קסנדרה התקרבה אליהם כשהספניילים הנוכחים בעקבותיה. "אתה הרוזן?" שאלה את דבון.

הוא התכופף ללטף את הכלבים, והזדקף להתבונן בה בהבעה מפוכחת. "כן. אני מצטער. אין לי מילים להביע את רצוני שאחיד יהיה עדיין בחיים."

"ת'או המסכן," אמרה פנדורה. "תמיד עשה דברים נמהרים, ודבר לא קרה. כולנו חשבנו שיחיה לנצח."

נימת קולה של קסנדרה נעשתה מהורהרת כשהוסיפה, "כך חשב גם ת'או."

"אדוני," התערבה קת'לין, "אני רוצה להציג בפניך את לידי קסנדרה ולידי פנדורה."

דבון בחן את התאומות, שדמו לשתי פיות יער מרושלות. קסנדרה הייתה, ללא ספק, היפה מבין השתיים, שיערה זהוב, עיניה כחולות וגדולות ופיה דמוי קשת קופידון. פנדורה, לעומתה, הייתה בעלת מבנה גוף קטן ורזה יותר, שיערה חום כהה ופניה חדות יותר.

הספניילים השחורים פיזו סביבם, ופנדורה אמרה לדבון, "מעולם לא ראיתי אותך בעבר."

"למען האמת, ראית," אמר. "במפגש משפחתי בנורפולק. היית צעירה מכדי לזכור."

"הכרת את ת'אוו?" שאלה קסנדרה.
"מעט."

"חיבבת אותו?" היא הפתיעה אותו בשאלה.
"לצערי, לא," אמר. "התקוטטנו לא פעם."
"זה מה שבנים עושים," אמרה פנדורה.

"רק בריונים וטיפשים," אמרה לה קסנדרה. בהבינה שהעליבה את
דבון בלי כוונה, שלחה לעברו מבט תמים. "מלבדך, אדוני."
חיוך רגוע חלף על שפתיו. "במקרה שלי, אני חושש שהתיאור אינו
בלתי מדויק."

"מזגם של בני רווינל," אמרה פנדורה בניד ראש חכם, ולחשה
בתיאטרליות, "גם לנו יש כזה."

"אחותנו הבכורה הלן היא היחידה שחסרה אותנו," הוסיפה קסנדרה.
"דבר אינו מרגיז אותה," אמרה פנדורה. "לעיתים קרובות ניסינו,
אבל זה מעולם לא הצליח."

"אדוני," אמרה קת'לין לדבון, "שנמשיך אל החממות?"
"כמובן."

"אנחנו יכולות להצטרף?" שאלה קסנדרה.

קת'לין נדה בראשה. "לא, יקירה, אני חושבת שעדיף ששתיכן
תיכנסו פנימה, תתרחצו ותחליפו שמלות."
"יהיה נפלא לאכול ארוחת ערב עם מישהו חדש," קראה פנדורה.
"במיוחד מישהו שרק עכשיו הגיע מהעיר. אני רוצה לשמוע הכול על
לונדון."

דבון זרק מבט שואל אל קת'לין.

היא ענתה לתאומות ישירות. "כבר הסברתי ללורד טרניר כי מאחר
שאנו שרויות באבל כבד, נסעד לחוד."

הכרזתה נענתה במטר מחאות. "אבל קת'לין, היה משעמם כל כך
בלי אורחים –"

"נתנהג יפה, מבטיחה –"

"הם בני הדוד שלנו!"

"איזה נזק כבר עלול להיגרם?"

קת'לין חשה דקירת חרטה, בידיעה שהבנות להוטות לכל סוג של הסחת דעת. עם זאת, הגבר הזה התכוון להשליך אותן מהבית היחיד שהכירו. ואחיו, וסטון, כפי שניתן היה לראות, היה כבר שתוי למחצה. צמד נבלים שאינו מתאים לחברתן של שתי בנות תמימות, בעיקר כשאי אפשר לבטוח בבנות עצמן שישלטו בעצמן. שום טובה לא תצמח מכך.

"חוששתני שלא," אמרה בנחישות. "נניח לרוזן ואחיו לסעוד בשלווה."

"אבל קת'לין," הפצירה קסנדרה, "לא נהנינו כבר כל כך הרבה זמן."

"וראי שלא," אמרה קת'לין, מקשיחה את ליבה כדי לא לחוש בדקירת האשמה. "אנשים אינם אמורים ליהנות כשהם מתאבלים. התאומות נדמו, לוטשות בה מבט.

דבון שבר את המתח כששאל את קסנדרה בקלילות, "אישור לעלות ליבשה, רב־חובל?"

"איי," נשמעה התשובה הנעלבת, "אתה וזאתי יכולים לרדת דרך כבש הספינה."

קת'לין הזעיפה פנים. "אל תקראי לי זאתי, קסנדרה. "זה עדיף על 'עכברוש שיפוליים'," אמרה פנדורה בקול זועף. "וזה המונח בו אני הייתי משתמשת."

אחרי ששלחה בה מבט נוזף, קת'לין חזרה לשביל החצץ, דבון לצידה. "נו?" שאלה אחרי רגע. "אינך מתכוון להוסיף את הביקורת שלך?"

"אני לא מצליח לחשוב על משהו שמתעלה על 'עכברוש שיפוליים'."

קת'לין לא הצליחה לכבוש את חיוכה הזועף. "אני חייבת להודות שלא נראה הוגן לדרוש משתי נשים צעירות ונלהבות לסבול שנה נוספת של בידוד, לאחר שכבר חוו ארבע כאלה. איני יודעת איך להתמודד איתן. איש אינו יודע."

"מעולם לא הייתה להן אומנת?"

"למיטב הבנתי, היו להן כמה וכמה, ואף לא אחת החזיקה מעמד יותר מכמה חודשים."

"קשה כל כך למצוא מישהי מתאימה?"

"אני חושבת שהאומנות היו לגמרי מיומנות. הבעיה הייתה ללמוד את הבנות נימוסים והליכות, שעה שלא היה להן שום תמריץ ללמוד זאת."

"מה עם הליידי הלן? גם היא זקוקה לחינוך מהסוג הזה?"

"לא, היא זכתה לשיעורים נפרדים. ואופייה מעורר בהרבה."

הם התקרבו לשורה של ארבעה מבני זכוכית נפרדים שזהרו באור בין הערביים. "אם הבנות מבקשות להשתולל מחוץ לבית במקום לשבת בבית הקודר," אמר דבון, "איני מבין מה נורא כל כך בזה. למען האמת, איזו סיבה יש לתלות בד שחור על כל החלונות? למה לא להסיר אותו ולהכניס את קרני השמש פנימה?"

קת'לין הנידה בראשה. "יהיה שערורייתי להסיר את בד האבלות בשלב מוקדם כל כך."

"אפילו כאן?"

"המפשייר אינה בקצה התרבות, ארוני."

"ובכל זאת, מי יתנגד?"

"אני. איני יכולה לבזות כך את זכרו של ת'או."

"ברצינות, הוא לא ידע. אין זה מסייע לאיש, כולל בן דודי המנוח, שמשק בית שלם חי באפלולית. איני מעלה על הדעת שהוא היה רוצה בכך."

"לא הכרת אותו מספיק טוב כדי להחליט מה היה רוצה," השיבה

קת'לין. "ובכל מקרה, אי אפשר להתעלם מהכללים."

"ואם הכללים אינם מיטיבים? אם הם מזיקים יותר משהם מועילים?"

"העובדה שאתה אינך מבין או אינך מסכים עם משהו אין משמעה שהוא חסר כל ערך."

"מסכים. אך אינך יכולה להתכחש לעובדה שיש מסורות שהומצאו על ידי טיפשים."

"איני מעוניינת לרוץ בזה," אמרה קת'לין, מחישה את צעדיה. "דוֹ-קרב, לדוגמה," המשיך רבון, מדביק את צעדיה בלי כל מאמץ. "הקרבה אנושית. פוליגמיה – אני בטוח שאת מצטערת שהמסורת הזו אבדה לנו."

"אני בטוחה שהיית מתחתן עם עשר נשים לו רק יכולת." "אהיה אומלל מספיק עם אחת. התשע האחרות יהיו מיותרות." היא ירתה בו מבט לא מאמין. "אדוני הלורד, אני אלמנה. האינך מבין איזו שיחה יש לנהל עם אישה במצבי?" נראה שלא, אם לשפוט על פי הבעת פניו. "על מה משוחחים עם אלמנות?" שאל. "לא על נושאים הנחשבים עצובים, מזעזעים או מצחיקים באופן לא הולם."

"כך שלא נותר לי מה לומר." "תודה לאל," אמרה בלהט, והוא חייך. הוא טמן את ידיו בכיסי מכנסיו וסקר את סביבותיו במבט בוחן. "על כמה דונמים יושבים הגנים האלו?" "בערך עשרים." "והחממות? מה יש בהן?"

"פרדס, כרם, עצי אפרסקים, דקלים, שרכים, פרחים... ובזו מגדלים סחלבים." היא פתחה את דלת החממה הראשונה, ורבון נכנס פנימה בעקבותיה.

הם נעטפו בושם וניל והדרים. אימו של ת'או, ג'יין, התמכרה לתשוקתה לפריחות אקזוטיות וטיפחה זני סחלבים נדירים מכל קצוות תבל. טמפרטורה קיצית שררה בחממת הסחלבים במשך כל ימות השנה בעזרת חדר דוודים שהוקם בסמוך.

ברגע שנכנסו, ראתה קת'לין את דמותה הדקיקה של הלן בין השורות המקבילות. מאז אימה, הרוזנת, עברה מן העולם, הלן לקחה על עצמה לטפח את מאתיים עציצי הסחלבים. היה קשה כל כך לדעת את צרכיו המורכבים של כל צמח וצמח, ורק מעטים מצוות הגננים הורשו לעזור.

בראותה את האורחים, הלך הושיטה את ידה להינומה שנפלה על גבה והחלה למשוך אותה על פניה.
 "אל תטרחי," אמרה לה קת'לין בציניות. "לורד טרניר מתנגד להינומות אבלות."

בהיותה רגישה להעדפותיהם של אחרים, הלך שחררה מייד את ההינומה. היא הניחה מידה קומקום קטן מלא מים והתקרבה אל האורחים. אף שלא הייתה יפה כשתי אחיותיה הצעירות ממנה, המוארות מהשמש, הייתה הלך מרהיבה בדרכה, כזוהרו הצונן של אור הירח. עורה היה צח מאוד ושערה בגוון הבלונד הבהיר ביותר.
 קת'לין מצאה את זה מעניין שאף שהלורד והליידי טרניר העניקו לכל ארבעת ילדיהם שמות של דמויות מהמיתולוגיה היוונית, הרי שרק הלך קיבלה שם שהוא גם של בת תמותה.
 "סלחי לנו על ההפרעה במלאכתך," אמר דבון להלך אחרי שהוצגו זה בפני זה.

חיוך מהוסס הופיע. "כלל לא, אדוני. אני רק בודקת את הסחלבים כדי לוודא שלא חסר להם דבר."
 "איך את יכולה לדעת מה חסר להם?" שאל דבון.
 "אני רואה את צבע עליהם, את מצב עלי הכותרת. אני מחפשת סימנים לכנימות ותרופסאים, ואני מנסה לזכור איזה סוגים מעדיפים קרקע לחה ואיזה מעדיפים יבשה יותר."
 "תראי לי אותם?" שאל דבון.

הלך הנהנה והובילה אותו לאורך השורות, מצביעה על זנים מסוימים. "כל זה היה האוסף של אימי. אחד האהובים עליה היה פריסטריה." היא הראתה לו צמח עם פריחה בצבע לבן-שיש. "ליבו של הפרח דומה ליונה זעירה, אתה רואה? וזהו דנדרוביום אמולום. קוראים לו סחלב נוצה בשל עלי הכותרת שלו." בהבזק שובכות ביישנית, זרקתה הלך מבט לאחור בקת'לין והעירה, "גיסתי לא אוהבת סחלבים."
 "אני מתעבת אותם," אמרה קת'לין, מעקמת את חוטמה. "פרחים קמצינים ותובעניים שנדרש להם נצח לפרוח. חלקם מסריחים כמו מגפיים ישנים או בשר רקוב."

"אלה אינם החביבים עליי ביותר, הודתה הלן. "אבל אני מקווה שיום אחד אוהב אותם. לפעמים חייבים לאהוב משהו לפני שהוא נעשה אהוב."

"איני מסכימה," אמרה קת'לין. "עד כמה שתנסי לאהוב את הלבן הנפוח הזה בפינה –"
"דרסלריה," סייעה הלן.

"כן. גם אם תתאהבי בו בכל ליבך, הוא עדיין יסריח כמו מגפיים ישנים."

הלן חיכה והוסיפה להוביל את דבון לאורך שורת הצמחים, מסבירה כיצד נשמרת הטמפרטורה בחממה בעזרת חדר הרוודים הסמוך ומכל מי גשמים.

שיער עורפה של קת'לין סמר כשראתה כיצד מבטו של דבון ננעץ בהלן. הוא ואחיו, וסט, כמו היו דמויות באחד הרומנים בני התקופה, בו תוארו בני האצולה הפוחזים וחסרי המוסר. מקסימים כלפי חוץ ואכזריים וזוממים מזימות עמוק בפנים. ככל שתקדים קת'לין להרחיק את האחיות רווינל מהאחוזה כן ייטב.

היא כבר החליטה להשתמש בהכנסתה השנתית כדי להוציא את שלוש הבנות מאוורסבי פריורי. לא היה זה סכום גדול, אבל הן יצליחו להתקיים באמצעותו אם ישלימו אותו בהכנסה מעבודות מעורבות כגון רקמה. היא תמצא קוטג' קטן בו יוכלו ארבעתן לחיות יחד, או אולי תשכור כמה חדרים בבית פרטי.

יהיו הקשיים שיעמדו בפניהן ככל שיהיו, כל דבר יהיה עדיף על השארת שלוש בנות חסרות אונים לחסדיו של דבון רווינל.

פירק 3

מאוחר יותר באותו הערב, סעדו וסט דבון בחדר האוכל המהודר שהתרפט. הארוחה הייתה איכותית בהרבה מהמצופה, מרק מלפפונים קר, פסיון צלוי ברוטב תפוזים ופודינג מצופה פירורי לחם מסוכרים. "ביקשתי ממנהל הבית לפתוח את המרתף כדי שאוכל לעבור על אוסף היינות," ציין וסט. "המבחר עוצר נשימה. בתוכו ניתן למצוא לפחות עשרה סוגים של שמפניה מיובאת, עשרים סוגים של קברנה, מספר זהה לפחות של בורדו, וכמות גדולה של ברנדי צרפתי."

"אולי אם אשתה מספיק מזה," אמר דבון, "לא אשים לב שהבית מתמוטט סביבנו."

"לא ניכרים סימני חולשה ביסודות. הקירות, למשל, ישרים, ועד כה לא ראיתי סדקים ניכרים בחיפוי האבן החיצוני."

דבון הביט בו בהפתעה יחסית. "בשביל מישהו שכמעט מעולם לא היה יותר מחצי פיכח, שמת לב לדי הרבה דברים."

"באמת?" וסט נראה מוטרד. "סלח לי – נראה שהתפכחתי בטעות." הוא הושיט את ידו לכוס היין שלו. "אוורסבי פירורי היא אחת מאחוזות הצייד המשובחות ביותר באנגליה. אולי כדאי שנצא מחר לצוד תרנגולי בר."

"נפלא," אמר דבון. "אשמח להתחיל את יומי בהרג של משהו."

"ואחר כך ניפגש עם סוכן האחווה ועם הפרקליט, ונגלה מה אפשר לעשות עם המקום הזה." וסט הביט בו בציפיה. "עוד לא אמרת לי מה קרה בשעות הצוהריים, כשהסתובבת בחוץ עם לידי טרניר."

דבון משך בעצבנות בכתפיו. "לא קרה דבר."
אחרי שהציגה אותו בפני הלן, קת'לין נעשתה קצרת רוח וצוננת
בשארית סיורם בחממות. כאשר נפרדו, עטתה הבעת הקלה כאילו זה
עתה השלימה מטלה לא נעימה.

"היא עטתה את ההינומה במשך כל הזמן?" שאל וסט.
"לא."

"איך היא נראית?"

דבון ירה לעברו מבט ציני. "למה זה משנה?"
"אני סקרן. לת'או הייתה אפשרות לבחור – הוא לא היה נושא
אישה מכוערת."

דבון הפנה את תשומת ליבו לכוס היין שלו, מסחרר את היין הישן
עד שנצץ כמו אבני אודם שחורות. דומה שלא הייתה דרך מדויקת
לתאר את קת'לין. הוא יכול לומר ששערה אדמוני ועיניה זהובות-
חומות ומלוכסנות כעיני חתול. הוא יכול לתאר את עורה העדין ואת
הגוון הוורדרד שעלה על לחייה כמו זריחה בחורף. את האופן בו נעה,
את החן האתלטי הגמיש שנתחם בשרוכים, ומחוכים ושכבות. אבל כל
אלה לא יסבירו את הקסם שהילכה עליו... את התחושה שיהיה בכוחה
לעורר בתוכו רגש חדש בדרך כלשהי, אם רק תרצה לנסות.

"אם לשפוט על פי מראה בלבד," אמר דבון, "הייתי אומר כי היא
מניחה את הדעת מספיק כדי להשכיבה. אבל יש לה מזג של גירית
שנכנסה למלכודת. אגרש אותה מהאחוזה כמה שיותר מהר."

"מה עם אחיותיו של ת'או? מה יהיה איתן?"

"ייתכן שלידי הלן מתאימה לשמש כאומנת. אלא שאישה נשואה
ובעלת שכל בראשה לעולם לא תשכור בחורה יפה כל כך."

"היא יפה?"

דבון זרק לעברו מבט מתרה. "תתרחק ממנה, וסט. הרחק. אל
תחפש אותה, אל תדבר איתה, אל תביט בה אפילו. ואותו הדבר לגבי
התאומות."

"למה לא?"

"הן ילדות תמות."

וסט הביט בו בעיניים קשות. "הן עד כדי כך פגיעות ועדינות שלא יוכלו לשאת אפילו כמה רגעים בחברתי?"

"לא הייתי משתמש בביטוי 'פגיעות ועדינות'. התאומות הסתובבו במשך שנים באחווה כצמד שועלות. הן אינן מכירות את דרכי העולם והן קצת פרועות. רק אלוהים יודע מה אפשר לעשות איתן."

"אני מרחם עליהן, אם יישלחו לעולם ללא הגנה של גבר."

"זו לא הבעיה שלי." דבון הושיט את ידו לקנקן היין ושב ומילא את כוסו, מנסה לא לחשוב על גורלן של הבנות. העולם לא נהג בנדיבות כלפי נשים צעירות ותמות. "הן היו בנות חסות של ת'איו. לא שלי."

"דומני שזה החלק במחזה," אמר וסט, "בו הגיבור האציל מופיע ומציל את המצב, את העלמות במצוקה, ומתקן הכול."

דבון שפשף את זוויות עיניו בכריות אגודלו ואצבעו המורה. "למען האמת, וסט, לא הייתי מצליח להציל את האחווה הארוורה הזו, או את העלמות במצוקה, גם אם הייתי רוצה. מעולם לא הייתי גיבור, ואין לי כל שאיפה להיות כזה."

***

"... לאור העובדה שהרוזן המנוח לא העמיד צאצא זכר חוקי," זמזם בחדגוניות פרקליט המשפחה למחרת בבוקר, "על פי חוק ההנצחה, המבטל את חובת הירושה מפאת הריחוק, פג תוקפו של ההסדר."

כשדממה אפופת ציפיה מילאה את החדר, דבון הרים את ראשו מערמת החוזים, הסכמי החכירה וספרי החשבונות. הוא פגש בסוכן האחווה ובפרקליט, האדונים מר טוטהיל ומר פוג בהתאמה, איש מהם לא נראה צעיר מתשעים.

"מה זה אומר?" שאל דבון.

"שהאחווה שלך, ותוכל לעשות בה כרצונך, אדוני," אמר פוג, מסדר את משקפי התפס שלו כדי שיוכל לבחון אותו במבט ינשופי. "נכון לעכשיו, אינך מחויב לאיש."

דבון ירה מבט לעבר וסט שישב בפינה. הם החליפו ביניהם מבטים רוויי הקלה. תודה לאל. הוא יוכל למכור את האחוזה בחלקים או במלואה, לשלם את החובות ולהמשיך בדרכו ללא כל מחויבות. "לכבוד יהיה לי לסייע בידך לטפל בהעברת הנכסים, אדוני," אמר פוג.

"זה לא יהיה נחוץ."

מנהל האחוזה והפרקליט נראו מוטרדים מתשובתו של דבון. "אדוני," אמר טוטהיל, "אני רוצה להבטיח לך שמר פוג מיומן מאוד בנושאים אלו. הוא סייע פעמיים להסדיר את העברת הנכסים עבור משפחת רווינל."

"איני מטיל ספק במיומנותו." דבון התרווח בכיסאו והרים את רגליו נעולות המגפיים על המכתבה. "עם זאת, איני רוצה שחוק ירושה כלשהו יגביל אותי, מפני שבכוונתי למכור את האחוזה. דממה מזועזעת קידמה את הכרזתו.

"איזה חלק ממנה?" העז טוטהיל לשאול.

"את כולה, כולל הבית."

המומים, שני הגברים פצחו בגל מחאות... אוורסבי פריורי הינה ירושה היסטורית, שנפלה לידי בזכות שירותם והקרבתם של אבות אבותיו... דבון לא יזכה במעמד מכובד בלי שישמור לעצמו ולו חלקיק ממנה... לא ייתכן שבכוונתו לבזות כך את צאצאיו העתידיים ולהשאיר להם תואר נטול אדמות.

נואש, דבון סימן לשניהם לשתוק. "ניסיון לשמר את אוורסבי פריורי ידרוש מאמץ העולה על שוויה," אמר בקול חסר גוון. "כל אדם שטיפת היגיון בראשו יגיע לאותה המסקנה. ובאשר לצאצאים עתידיים, לא יהיו כאלה, שכן אין בכוונתי להינשא."

מנהל האחוזה שלח מבט מפציר בווסט. "מר רווינל, לא ייתכן שאתה תומך באיולות זו של אחיך."

וסט מתח את ידיו כאילו היו מאזניים, ושקל אותן זו כנגד זו. "מצד אחד הוא נידון לחיי אחריות, חובות ועבודת פרך. מנגד, חיים של חירות ותענוגות. האם מדובר באמת בבחירה?"

עוד לפני שהקשישים הספיקו לפצות פה ולענות, דבון דיבר בקצרה. "המסלול נקבע. ראשית, אבקש רשימת השקעות, חוזים וריביות, ואף רשימת מלאי מלאה של כל פריט הנמצא בבית בלונדון ובאחוזה. כולל תמונות, שטיחי קיר, שטיחי רצפה, רהיטים, פסלי ארד, שיש, כלי כסף, ואת תכולת החממות, האורות ובית הכרכרות." טוטהיל שאל בקול רפה, "תרצה הערכת שווי של כל המקנה, אדוני?"

"כמובן."

"לא של הסוס שלי." קול חדש התערב בשיחה. כל ארבעת הגברים הפנו את מבטם אל הכניסה לחדר, שם עמדה קת'לין זקופה ונוקשה כתער. היא הביטה בדבון בתיעוב גלוי. "הסוס הערבי שייך לי. כולם מלבד דבון קמו על רגליהם, הוא נותר יושב ליד השולחן. את נכנסת לפעמים לחדר בדרך הרגילה?" הוא שאל בכעס, "או שתמיד את גולשת על פני הסף וצצה כמו בוכה על קפיץ מתוך תיבה?"

"אני רק רוצה להבהיר שבזמן שאתה מסמן לך את שללך, שלא תיקח בחשבון את הסוס שלי."

"ליידי טרניר, התערב מר פוג. "לצערי, עליי לומר לך שביום כלולותייך ויתרת על כל הזכויות למיטלטלין שלך." עיניה של קת'לין התכווצו. "אני זכאית לשמור על הנדוניה שלי ועל כל הרכוש שהבאתי לנישואים."

"על הנדוניה שלך, כן," הסכים טוטהיל, "אבל לא על נכסייך. אני רוצה שתדעי שאין בית משפט באנגליה שיקבע שאישה נשואה היא ישות משפטית נפרדת. הסוס היה של בעלך, ועכשיו הוא של לורד טרניר."

פניה של קת'לין הלבינו כסדין, ואז האדימו. "הלורד טרניר מפשיט את האחוזה מנכסיה כאילו היה תן החוגג על פגר מרקיב. למה שיקבל סוס שאבי נתן לי?"

זועם על כך שקת'לין אינה מגלה כלפיו כבוד לעיני האחרים, דבון קם ממושבו ליד המכתבה והתקרב אליה כמה צעדים. לזכותה, היא לא

נבהלה, אף שהיה גדול ממנה כפליים. "שייקח אותך האופל", התפרץ, "כל זה לא באשמתי."

"כמוכן שכן. תנצל כל תירוץ כדי למכור את אוורסבי פריורי מפני שאינך מוכן להתייזב מול אתגר."

"אתגר מתרחש רק כאשר יש שמץ של סיכוי להצליח. זה כישלון ידוע מראש. רשימת הנושים ארוכה מזרועי הארורה, הקופה ריקה, והתשואה השנתית נחתכה בחצי."

"איני מאמינה לך. אתה מתכוון למכור את האחוזה כדי להחזיר חובות פרטיים שאין להם כל קשר לאוורסבי פריורי."

ידיו של דבון נקפצו בדחף לפגוע במשהו. תשוקתו לדם תבוא על סיפוקה רק כשישמע צליל חפצים מתנפצים. מעולם לא ניצב בפני מצב מעין זה, ולא היה מי שיעוץ לו עצה מהימנה, לא היו לו קרובי משפחה אצילים שיבואו לעזרתו, גם לא חברים בעלי ידע באצולה. והאישה הזו מסוגלת רק להאשימו ולהעליבו.

"לא היו לי חובות," נהם, "עד שירשתי את התסכוכת הזו. אלוהים אדירים, בעלך האידיוט מעולם לא דיבר איתך על ענייני האחוזה? לא היה לך שמץ של מושג שהמצב נורא כל כך כשנישאת לו? לא משנה – מישהו חייב להתמודד עם המציאות, ולעזאזל, נראה שזה אני." הוא סב ממנה וחזר אל המכתבה. "נוכחותך אינה רצויה," אמר בלי להסב את ראשו לאחור. "עלייך ללכת מכאן עכשיו."

"אוורסבי פריורי שרדה ארבע מאות שנים של מהפכות ומלחמות עם זרים," הוא שמע את קת'לין אומרת בסלידה, "ועכשיו יידרש רק אדם נמהר ואנוכי אחד כדי להחריבה."

כאילו הוא לבדו אשם במצב. כאילו הוא לבדו אחראי להתמוטטות האחוזה. לעזאזל איתה.

דבון בלע את זעמו במאמץ רב. הוא מתח את רגליו בתנועה עצלה ומכוונת והביט באחיו. "וסט, אנחנו בטוחים לגמרי שבן הדוד ת'או נהרג בנפילה?" שאל בקרירות. "נראה לי סביר יותר שקפא למוות במיטת כלולותיו."

וסט גיחך, אינו מתעלה מעל ההנאה שבירידה המרושעת.

ואילו טוטהיל ופוג השפילו מבטם.
 קת'לין חצתה את המפתן, טורקת את הדלת ברעם אלים ורוטט.
 "אחי", אמר וסט בנזיפה מעושה, "זה היה מתחת לרמתך."
 "אין דבר שהוא מתחת לרמתי," ענה דבון בפנים קשות. "אתה יודע את זה."

***

זמן רב אחרי שטוטהיל ופוג עזבו, דבון עוד ישב ליד מכתבתו, מהורהר. הוא פתח ספר חשבונות ועלעל בו בלי לקלוט דבר. הוא היה מודע בקושי לרגע בו וסט יצא מחדר העבודה, מפקק ורוטן. מרגיש חנוק, דבון פרס את הקשר בעניבתו בכמה משיכות קצרות רוח, מתיר את מפתח צווארוננו.

אלוהים, כמה רצה להיות שוב בדירתו הלונדונית, שם הכול היה מסודר ונוח ומוכר. אם ת'או היה עדיין הרוזן, והוא היה רק בן הדרוד הידוע ככבשה השחורה, היה מעביר את הבוקר ברכיבה בשביל בריידל בהייד פארק, ולאחר מכן מתענג על ארוחה טובה במועדון שלו. מאוחר עוד יותר היה נפגש עם חברים כדי לצפות בתחרות אגרוף או במרוץ סוסים, הולך לתיאטרון ורודף אחרי בחורות קלות להשגה. בלי מחויבות, בלי דאגות. בלי דבר להפסידו.

השמיים נהמו כאילו ביקשו להדגיש את מצב רוחו הקודר. דבון העיף מבט רצחני בחלון. אפיק סחוף־גשם נע אל פנים האי, מבקש להתיישב על המורדות, מחשיך את השמיים וצובע אותם בצבע שחור־אופל. זו תהיה סופה משספת.

"אדוני." נקישה מפוחדת על המשקוף משכה את תשומת ליבו. בזהותו את הלן, דבון נעמד. הוא ניסה להעלות על קלסתרו הבעה נעימה. "ליידי הלן."
 "סלח לי על ההפרעה."
 "היכנסי."

הלן נכנסה לחדר בזהירות. מבטתה נע אל החלון לפני שחזר אליה. "תודה, אדוני. באתי לומר לך שבשל הסופה המתקרבת במהירות, הייתי רוצה לשלוח את אחד המשרתים לחפש את קת'לין." דבון הקדיר פנים. הוא לא היה מודע לכך שקת'לין יצאה מהבית. "איפה היא?"

"היא יצאה לבקר את חוות האריסים בצידה השני של הגבעה. היא לקחה סל מרק ויין סמבוק לגברת לופטון, המחלימה מחבלי לידה. שאלתי את קת'לין אם אוכל להתלוות אליה, אך היא התעקשה ללכת לבדה. היא אמרה שהיא זקוקה לברידות." הלן פכרה את אצבעותיה שהלבינו. "היא הייתה צריכה כבר לחזור, אבל מזג האוויר השתנה מהר כל כך, ואני חוששת שהיא נלכדה בסופה." לא היה דבר שדבון היה נהנה לראות יותר מאשר את קת'לין ספוגה מי גשם ומטונפת. הוא נאליץ לרסן את עצמו שלא לחכך את ידיו בעליצות מרושעת.

"אין צורך לשלוח משרת," אמר באגביות. "אני בטוח שלליירי טרניר יש מספיק שכל להישאר בחוות האריסים עד שהגשם יחלוף." "כן, אבל העמק יהיה בוצי."

זה רק הולך ומשתפר. קת'לין, מתבוססת בבוץ וחמר. דבון עשה מאמץ עילאי לשמור על הבעת פנים רצינית, שעה שבפנים עלץ והתפוצץ מאושר. הוא ניגש לחלון. הגשם בושש לרדת, אבל ענני סופה כהים נספגו בשמיים כמו דיו על קלף רטוב. "נחכה עוד קצת. אולי היא תשוב ברגעים הקרובים."

הבזקי ברקים פילחו את השמיים, שלושה פסים משוננים מבהיקים מלווים בסדרת רעמים שנשמעו כמו זכוכית מתנפצת.

הלן התקרבה. "אדוני, אני מודעת לחילופי הדברים שהתקיימו בינך וביני גיטתי מוקדם יותר –"

"חילופי דברים' מרמז על כך שניהלנו דיון תרבותי," אמר. "אם זה היה נמשך עוד קצת, היינו קורעים זה את זה לגזרים." הבעת זעף קימטה את מצחה החלק. "שניכם מצאתם את עצמכם כנסיכות קשות. לפעמים הן גורמות לאנשים לומר דברים שאינם

מתכוונים להם. עם זאת, אם אתה וקת'לין תצליחו לשים בצד את חילוקי הדעות ביניכם –

"ליידי הלן –"

"קרא לי דודנית, בבקשה."

"דודנית, תחסכי מעצמך הרבה כאב לב אם תלמדי לראות אנשים

כפי שהם, במקום כפי שאת מייחלת שיהיו."

הלן חייכה קלושות. "זה מה שאני עושה."

"אילו זה היה נכון, היית מבינה שליידי טרניר ואני צודקים באופן

בו אנו מעריכים זה את זה. אני נבל והיא כלבה נטולת לב, לגמרי

מסוגלת לדאוג לעצמה."

עיניה של הלן, כחולות-כסופות כאבני ירח, התרחבו בדאגה.

"אדוני, בתקופת האבל המשותף שלנו על אחי, למדתי להכיר היטב

את קת'לין –"

"אני בספק אם היא מתאבלת באמת," קטע אותה דבון בחדות.

"כפי שהודתה בעצמה, לא הזילה אפילו דמעה אחת מאז מותו של

אחייך."

הלן מצמצה. "היא אמרה לך את זה? אבל לא הסבירה מדוע?"

דבון נד בראשו.

בהבעה מוטרדת אמרה הלן, "אין זה מתפקידי לספר לך."

דבון הסתיר התלקחות רגעית של סקרנות, מושך בכתפיו באגביות.

"אל תעשי מזה עניין, אם כך. דעתי עליה לא תשתנה."

ובדיוק כפי שהתכוון, תצוגת האדישות מצידו פתחה את סגור

פיה של הלן. "אם זה יעזור לך להבין קצת טוב יותר את קת'לין,"

אמרה בחוסר ביטחון, "אולי כדאי שאסביר משהו. אתה מוכן להישבע

בכבודך שתשמור זאת בסוד?"

"כמובן," מיהר דבון להסכים. לא היה לו כבוד, ולכן מעולם לא

היסס להישבע בו.

הלן ניגשה אל אחד החלונות. ברקים התפצחו על פני הרקיע,

מאירות את תווי פניה העדינים בהבזק כחלחל-לבן. "כשלא ראיתי

את קת'לין בוכה אחרי התאונה של ת'או, הנחתי שזה מפני שהיא

מעדיפה להצניע את רגשותיה. אנשים מתאבלים בדרכים שונות. אבל ערב אחד, כשהיא ואני ישבנו בטרקלין ורקמנו, ראיתי כיצד היא נדקרת במחט באצבעה ו... היא לא הגיבה. כאילו לא הרגישה בזה אפילו. היא ישבה והביטה בטיפת דם נוצקת, עד שכבר לא יכולתי לשאת זאת יותר. כרכתי מטפחת סביב אצבעה, ושאלתי מה קורה. היא התביישה והייתה מבולבלת... אמרה שמעולם לא בכתה, אבל חשבה שהייתה לפחות יכולה להזיל דמעות על ת'או.

הלן שתקה רגע, ונדמה שהייתה עסוקה בהזחת פתית צבע מתקלף מהקיר.

"תמשיכי, מלמל דבון."

הלן הניחה בקפדנות את פתית הצבע על אדן החלון והרימה אחר, כמי שמרימה גלדים מפצע שהחלים רק למחצה. "שאלתי את קת'לין אם היא זוכרת שאי פעם בכתה. היא אמרה שכן, כשהייתה ילדה קטנה, ביום בו עזבה את אירלנד. הוריה אמרו לה שכל המשפחה מפליגה יחד לאנגליה בספינת קיטור בעלת שלושה תרנים. הם נסעו לרציפים ועשו את עצמם עולים על הספינה. אבל כאשר קת'לין והאומנת עלו על כבש הספינה, התחוויר לה שהוריה אינם מצטרפים. אימה אמרה לה שהיא תגור אצל אנשים נחמדים מאוד באנגליה, ושהם יחזירו אותה הביתה יום אחד, כשלא יצטרכו לנסוע לחוץ לארץ לעיתים קרובות כל כך. קת'לין נעשתה נואשת למדי, אבל הוריה הסתובבו ועזבו, בזמן שהאומנת גררה אותה אל הסיפון." הלן שלחה לעברו מבט צדדי.

"היא הייתה אז רק בת חמש."

דבון קילל בשקט. הוא שיטח את ידיו על השולחן, בוהה באוויר כשהמשיכה בסיפורה.

"קת'לין צווחה והתייפחה במשך שעות מרגע שהובאה אל תא הספינה, עד שהאומנת כעסה מאוד ואמרה, 'אם את מתעקשת להמשיך לחולל כזו מהומה, אסתלק, ואת תישארי לבד בעולם בלי איש שישמור עלייך. הורייך גירשו אותך כי את מטרד'." הלן עצרה את שטף דיבורה. "קת'לין השתתקה מייד. היא פירשה את דבריה של האומנת כהוראה לעולם לא לבכות; זה היה מחיר ההישרדות."

"והוריה החזירו אותה הביתה אי פעם?"

הלן הנידה בראשה. "זו הייתה הפעם האחרונה שקת'לין ראתה את אימה בחייה. כמה שנים מאוחר יותר, ליידי קארברי נכנעה למגפת המלריה במהלך מסע שיבה ממצרים. כשסיפרו לקת'לין על מות אימה, היא חשה כאב עז, אבל לא יכלה למצוא פורקן בדמעות. כך היה גם עם מותו של ת'או."

צליל של ממטרים עזים נשמע כמו קשקוש מטבעות. "תבין, זה לא שלקת'לין אין לב, מלמלה הלן. היא מרגישה צער עמוק מאוד. אלא שהיא לא מסוגלת לבטא אותו." דבון לא ידע אם להודות להלן על גילוייה או לקלל אותה. הוא לא רצה להרגיש חמלה כלשהי כלפי קת'לין. אבל הרחייה מצד הוריה בגיל רך כל כך ודאי הייתה הרסנית. הוא הבין דבר או שניים ברצון להימנע מזיכרונות ומרגשות כואבים... בצורך העז לוודא שדלתות מסוימות נשארות סגורות.

"האם הלורד והליידי ברוויק היו טובים אליה?" שאל בזעף. "אני חושבת שכן. היא מזכירה אותם בחיבה." הלן השתקקה לרגע. "המשפחה הייתה נוקשה מאוד. היו המון חוקים, והם נאכפו בחומרה. הם מעריכים איפוק באופן קצת לא מידתי." היא חייכה בהיסח הדעת. "היוצא מן הכלל היחיד הוא עניין הסוסים. כולם משוגעים על סוסים. בערב שקדם לנישואיה של קת'לין, בארוחת הערב, הם ניהלו שיחה נלהבת אודות יוחסין ואילוף סוסים, וסלסלו על ניחוחות האורות כאילו מדובר במשובחים בבשמים. זה נמשך כמעט שעה. ת'או קצת התעצבן, כמדומני. הוא הרגיש כאילו השאירו אותו מחוץ לעניינים, מפני שלא חלק איתם את התשוקה לנושא."

כובש את האבחנה שדודנו נעדר כל עניין בכל נושא זולת הוא עצמו, דבון הביט החוצה.

הסופה התיישבה על רכס גבעות המרעה, והמים קלחו אל יובלי הגיר והציפו את הנירים. כעת, המחשבה שקת'לין לכודה בסערה זו לבריה כבר לא הייתה מענגת. היא הייתה בלתי נסבלת.

בקללה שקטה, דבון התרחק מהשולחן. "אם תסלחי לי, הלידי הלך..."

"תשלח משרת לחפש את קת'לין?" הלך שאלה בתקווה.

"לא, אצא לחפש אותה בעצמי."

הבעת הקלה שטפה את פניה. "תודה, אדוני. איזו נדיבות!"

"זו אינה נדיבות." דבון צעד אל הפתח. "אני עושה את זה רק כדי

שאזכה לראות את קרסוליה שקועים עמוק בבוץ."

***

קת'לין צעדה במהירות לאורך השביל המתפתל בין גדר חיה פראית ליער אלונים עתיק ורחב ידיים. אוושה מהסופה המתקרבת עברה ביער כשציפורים וחיות בר תפסו מחסה, ואילו העלים נשרו, כמו יוצרים קווים חיוורים באוויר. נהמת רעם התגלגלה בעוצמה שזעזעה את הקרקע.

היא הידקה את ההינומה סביב ראשה, שוקלת לרגע לחזור לחוות לופטון. לא היה צל של ספק בליבה שהמשפחה תספק לה מחסה. אבל כבר הגיעה לאמצע הדרך בין חוות האריסים לאחווה.

השמיים כמו נפתחו, וגשם ניתך ארצה, עוטף בשמיכה את השביל עד שהפך לשלולית זורמת. קת'לין מצאה פרצה בגדר החיה, יורדת מהשביל בדרכה לחצות שדה משופע ומוריק. מעבר לשדות העמק, האדמה הגרית הייתה מעורבת בחמר, תרכובת עשירה ודביקה שתהפוך את ההליכה לדשדוש לא נעים.

היה עליה לשים לב לסימני האזהרה המוקדמים לשינויי מזג האוויר; היה חכם יותר לו דחתה למחר את הביקור אצל גברת לופטון. אבל העימות עם דבון טלטל אותה, ויכולת החשיבה שלה הופרעה. עכשיו, אחרי השיחה שניהלה עם גברת לופטון, הערפל האדום של הזעם נמוג דיו ואפשר לה לראות את המצב ביתר בהירות.

ביושבה לצד מיטתה של גברת לופטון, קת'לין התעניינה במצב בריאותן שלה ושל התינוקת שאך נולדה, ולבסוף נושא השיחה נטה

אל החווה. במענה לשאלותיה של קת'לין, גברת לופטון הודתה שחלף זמן רב, רב מכפי שמישהו זכר, מאז הכניסו בני רווינל שיפורים כלשהם באדמות האחווה. לא זו בלבד, תנאי החכירה שלהם הרתיעו את האריסים מהכנסת שינויים בעצמם. גברת לופטון שמעה שכמה מהחוכרים באחוזות אחרות אימצו שיטות מתקדמות יותר לעיבוד האדמה, אבל באוורסבי פריורי הדברים נותרו כפי שהיו לאורך מאות השנים האחרונות.

כל מה שהאישה אמרה אישש את הדברים שאמר לה דבון מוקדם יותר.

למה ת'או לא הסביר לה דבר אודות קשייה הכלכליים של האחווה? הוא אמר לקת'לין שהבית הוזנח מפני שאיש לא רצה לשנות את העיצוב של אימו המנוחה. הוא הבטיח לקת'לין שתוכל להזמין בדי משי דמשק וטפטים צרפתיים לקירות, וילונות קטיפה חדשים, עבודות טיח וצבע לריענון הבית, שטיחים ורהיטים חדשים. הם יחדשו את הארוות, אמר לה, יתקינו בהן את הציוד החדשני ביותר למען הסוסים.

ת'או טווה סיפור אגדה, סיפור מרתק כל כך עד שבחרה להאמין בו. אבל לא הייתה בו אמת כלל. הוא ידע כי היא תגלה, בסופו של דבר, שאינם יכולים אפילו להתחיל להרשות לעצמם את הדברים שהבטיח. איך חשב שתגיב?

לעולם לא תדע את התשובה. ת'או איננו, ונישואיהם הסתיימו לפני שהתחילו. הברירה היחידה הייתה לשכוח מהעבר ולתכנן לעצמה מסלול חדש.

אבל ראשית עליה להתייצב מול האמת הקשה לעיכול, היא נהגה בדבון באופן לא הוגן. הוא היה גאוותן חסר נימוס, על כך אין ויכוח, אבל הייתה לו הזכות לקבוע את גורלה של אוורסבי פריורי. היא שלו עכשיו. אין לה זכות להביע דעה והיא התנהגה כמו סוררת, ועל כך תיאלץ להתנצל, אפילו בידיעה שישליך כל מילה חזרה בפניה.

קת'לין המשיכה לבוסס בקדרות באדמה הספוגית. מים חלחלו דרך התפרים והחריצים של נעליה, נספגים בגרבוניה. תוך זמן לא רב,

הינומת האבלות שלה, אותה הדפה לאחור כדי שתיתלה מאחוריה, הייתה רטובה לגמרי וכבדה. ריח האנילין המשמש לצביעת בגדי האבלות היה חריף במיוחד כשנרטב. היא הייתה צריכה להחליף את ההינומה שעטתה על ראשה במגבעת במקום לצאת בחיפזון ובלי מחשבה. נראה שלא הייתה טובה מהתאומות; האם זו הדוגמה שהיא משמשת להן, כשהיא מתרוצצת בגשם כמו מטורפת?

היא קפצה כשברק פילח את השמיים הזועמים. ליבה החל להלום בחוזקה והיא לפתה את חצאיותיה בשתי ידיה כדי לחצות את השדה מהר יותר. האדמה התרככה, ועקביה שקעו עמוק יותר בכל צעד. הגשם שטף במטחים אלימים יותר, מכופף את גבעולי האגרסום הכחול והדרדרים עד שראשיהם הפורחים והזוהרים נגעו בעשב. אדמת החמר מעבר לשדה תהפוך בוצית עד שתגיע אליה.

ברק נוסף פילח את השמיים, הצליל בעקבותיו כה מאיים עד כי קת'לין מצמצה וכיסתה את אוזניה. כאשר גילתה ששמטה את ההינומה שלה, היא סבה על עקביה כדי לחפשה, מצלה על עיניה ביד אחת. גוש הצמר הרופס נח על הקרקע, במרחק כמה מטרים ממנה. "לעזאזל", קראה וחזרה כדי להרימו.

היא עצרה בצעקה כאשר ענן כהה גדול נע לעברה, מהיר מכדי שתוכל לחמוק ממנו. היא סבה על עקביה שוב, ובלי משים, כיסתה את ראשה בזרועותיה. אוזניה חרשות בשל קול הרעם ושאגת הדופק באוזניה, היא חיכתה רועדת לבאות. כאשר נדמה היה שלא צפוי לה אסון מייד, הזדקפה וניגבה את פניה הרטובות בשרוולה.

דמות ענק התנשאה לצידה... גבר רכוב על סוס. זה היה דבון, היא הבינה בפליאה. היא לא הצליחה להוציא הגה מפיה, גם אם חייה היו תלויים בכך. הוא לא היה לבוש לרכיבה – הוא אפילו לא עטה כפפות. מדהימה עוד יותר הייתה העובדה שחבש כובע זמש נמוך תיתורה של אדם המטפל באורוות, דומה ששאל אותו בזמן שהזדרז לצאת.

"ליידי הלן ביקשה ממני להחזיר אותך," קרא דבון, הבעת פניו בלתי ניתנת לפיענוח. "תוכלי לרכוב חזרה על סוסי, או שנעמוד כאן

ונתווכח בסופת הברקים הזו עד ששנינו ניצלה. אישית, אני מעדיף את האפשרות השנייה – היא עדיפה על קריאת ספרי החשבונות.”

קת'לין הביטה בו בתמיהה המומה.

מבחינה מעשית, תוכל לשבת על הסוס מאחורי דבון בדרכם חזרה אל האחוזה. הסוס, שהיה רחב ובעל מזג נינוח, יעמוד במשימה. אבל כשניסתה לדמיין זאת, את שניהם נוגעים זה בזה... את זרועותיו סביבה...

לא. היא לא יכלה לשאת קרבה כזו לגבר כלשהו. עורה הצטמרר למחשבה.

“אני... אני יכולה לרכוב איתך.” אף שניסתה להישמע החלטית, קולה רעד והפך נוגה. גשם זרם על פניה, קילווחיו נוטפים לתוך פיה. שפתיו של דבון נפשקו כאילו עמד לענות בבוז. אך כאשר מבטו נע על פני דמותה הרטובה, הבעתו התרככה. “אז קחי את הסוס, אחזור ברגל.”

המומה מהצעתו, קת'לין יכלה רק לבהות בו. “לא,” הצליחה לומר לבסוף. “אבל... תודה לך. אנא, אתה חייב לחזור לבית.”

“שנינו נלך,” אמר בקוצר רוח, “או ששנינו נרכב. אבל לא אשאר אותך כאן.”

“אהיה לגמרי –”

היא השתתקה ומצמצזה למשמע רעם מרעיד עצמות. “תני לי לקחת אותך הביתה.” נימת קולו של דבון הייתה מעשית, כאילו עמדו בטרקלין ולא בעת סופה של שלהי קיץ. לו אמר זאת בנימת קול מתנשאת, ייתכן שקת'לין הייתה מצליחה לסרב לו. אבל איכשהו, הוא ניחש שריכוך גישתו יהיה הדרך הטובה ביותר לחתירה תחת עמדתה.

הסוס הרים את ראשו ורקע בקרקע בפרסה אחת. היא תיאלץ לרכוב חזרה איתו, הבינה בייאווה. אין ברירה אחרת. היא כרכה את זרועותיה סביב גופה ואמרה בדאגה, “ק-קודם אני רוצה להגיד לך משהו.”

דבון הרים את גבותיו, פניו קרים.

"אני..." היא בלעה את רוקה במאמץ, המילים בוקעות מפיה בחופזה. "מה שאמרת קודם בחדר העבודה היה מכוער, ולא נכון, ואני מ-מצטערת על כך. זה היה מאוד לא בסדר מצידך. אבהיר זאת היטב למר טוטהיל ולמר פוג. ולאחייך."

הבעת פניו השתנתה, זווית פיו התעקלה כלפי מעלה ברמז לחיוך שהרעיד את מיתרי ליבה, מעורר בהם כאוס. "אינך צריכה להזכיר זאת באוזניהם. כל השלושה יכנו אותי בשמות גרועים בהרבה לפני שכל זה יסתיים."

"ואף על פי כן, זה לא היה הוגן מצידך –"

"הכול נשכח. בואי, הגשם מתחזק."

"עלי להרים את השל שלי."

דבון עקב אחר מבטה אל הערמה הכהה שבמרחק. "זה? אלוהים

אדירים, השאירי אותו שם."

"איני יכולה –"

"הוא כבר הרוס, בכל מקרה. אקנה לך אחר."

"לא אוכל לקבל ממך דבר כה אישי. חוץ מזה... אינך יכול להרשות

לעצמך הוצאות נוספות, עכשיו כשאתה בעליה של אוורסבי פריורי."

היא ראתה את הבזק חיוכו.

"אקנה לך חדשה," הוא אמר. "ממה שאני מבין, אנשים השקועים

בחוב כמו שלי אינם טורחים לדאוג מחסכנות." הוא החליק מעט לצד

האוכף והושיט מטה את ידו. דמותו הייתה חסונה ורזה על קו הרקיע

הגועש ותווי פניו הקשים הוטלו בצל.

קת'לין הביטה בו בספקנות; יידרש ממנו כוח רב כדי להרים אותה

בעודו רכוב. "לא תפיל אותי?" היא שאלה בחוסר נוחות.

דבון נשמע נעלב. "איני איזה גנדרן מדולדל איברים, גבירתי."

"חצאיותיי כבדות ורטובות –"

"תני לי את ירך."

היא קרבה אליו, ידו אחזה בידה בחוזקה. רטט עצבני חלף בגופה.

היא לא נגעה בגבר מאז מותו של ת'יאו לפני שלושה חודשים.

לורד ברוויק השתתף בלוויה, ולאחר מכן הציע לקת'לין חיבוק נבוך,

ובמקום זאת, היא הושיטה לו יד עטוית כפפה. "איני יכולה," לחשה לו, ולורד ברוויק נהנה בהבנה. אף שהיה אדם טוב לב, נטה לעיתים רחוקות בלבד למחוות חיבה. לידי ברוויק נהגה כמותו, אישה רבת חסד אך מאופקת שניסתה ללמד את בנותיה ואת קת'לין ערכו של ריסון. "שלוטנה ברגשותיכן," ייעצה להן תמיד, "פן ישלטו בכן, ללא ספק."

קילוח גשם מקפיא זרם לאורך שרוולה של קת'לין, עומד בניגוד חד ללהט אחיזתו של דבון, והיא נרעדה. הסוס חיכה בסבלנות, על אף הגשם והרוח המכה. "אני רוצה שתנתרי מעלה," שמעה את דבון אומר, "וארים אותך עד שתמצאי את הארכובה ברגלך השמאלית. אל תנסי להניף רגל מעל הסוס. עלי על הסוס כאילו מדובר באוכף צידי." "מתי עליי לקפוץ?" "עכשיו, נניח," אמר בציניות.

קת'לין אספה כוחות וניתרה מהקרקע בכל הכוח שעמד לרשותה. דבון ניצל את תנופתה, מרים אותה בקלילות מזעזעת. היא לא הייתה צריכה אפילו למצוא את הארכובה; היא נחתה על האוכף בצורה מדויקת, רגלה הימנית מקופלת. מתנשפת, היא ניסתה להשיב את שיווי משקלה, אבל דבון כבר התארגן, סוגר סביבה את זרועו השמאלית ומבטיח את אחיזתו. "אני מחזיק אותך. שבי... הירגעו." היא התקשחה כשהרגישה שהוא אווזו בה בחוזקה, שריריו מתכווצים סביבה, הבל פיו החם באוזנה.

"זה ילמד אותך להביא סלי מצרכים לשכנות חולות," אמר. "אני מקווה שאת מבינה שכל האנשים האנוכיים שוכנים לבטח, יבשים בביתם."

"מדוע יצאת בעקבותיי?" הצליחה לשאול, מנסה להשקיט מעט את צמרמורות ההלם המרעידות את גופה.

"ליידי הלן דאגה." ברגע שהיה בטוח שהיא יושבת במקומה, דבון הרים את ידו השמאלית, משך בהינומה ובקשת והשליך אותן לקרקע. "סליחה," אמר לפני שהספיקה למחות. "אבל לצבע הזה יש ריח כמו

של רצפת המסבאה באיסט אנד. עכשיו, החליקי את רגלך לצידו השני של האוכף."

"איני יכולה, היא תפוסה בחצאיותיי." הסוס נע תחתם. קת'לין, שלא הצליחה למצוא אחיזה באוכף השטוח והחלק, גישה בידה ובטעות לפתה את ירכו של דבון, שהייתה קשה כסלע. מתנשפת, היא משכה את ידה לאחור. נדמה שלא משנה כמה אוויר שאפה לקרבה, הוא לא הספיק.

דבון העביר זמנית את המושכות לידו השמאלית, מסיר מעליו את מגבעת הזמש, מחליק אותה על ראשה של קת'לין. לאחר מכן, משך כמה מהשכבות המסוככות והמקובצות של חצאיותיה עד שהצליחה ליישר את ברכה ולהחליק את רגלה מעל גב הסוס.

בילדותה, רכבה בשניים עם בנות ברוויק כאשר יצאו לרכיבה על פוני. אבל אי אפשר היה להשוות זאת לתחושת מבנה גופו רב העוצמה של הגבר שישב מאחוריה, רגליו הפשוקות סוגרות על רגליה. מלבד רעמת הסוס, לא היו מושכות שתוכל להיאחז בהן, לא היו ארכובות לרגליה.

דבון דחק בסוס לכדי דהירה קלה, ואילו היה מדובר בסוס ערבי או גזעי אחר, הקצב היה זורם ללא דופי. אך לא כך היה עם הסוס רחב החזה עליו רכבו, רגליו מרוחקות יותר ממרכז הכובד שלו, ומקצב שלוש הפעימות של דהירתו קצר ומעוגל יותר. קת'לין קלטה מייד שדבון מיומן ברכיבתו, נע בקלילות עם הסוס ומתקשר באותות ברורים. היא התאמצה להתאים עצמה לקצב המתגלגל של דהירתו, אבל לא היה זה כמו לרכוב לבד, והיא נחרדה לגלות שהיא מקפצת על האוכף כמו רוכבת מתחילה.

זרועו של דבון התהדקה סביבה. "הירגעי. לא אתן לך ליפול."

"אבל אין לי במה –"

"פשוט הירגעי לתוך הקצב."

בהרגישה את המיומנות בה שמר על מרכז הכובד המשותף להם, ניסתה לשחרר את שריריה המכווצים. שכמותיה התרווחו על חזהו, ואז, ככמטה קסם, מצאה את האיזון בתנועת הסוס. בעודה נמסה לתוך

מקצב הרהירה, התמלאה סיפוק מוזר בתחושת האחדות המושלמת של תנועתם.

ידו של דבון נפרשה על סרעפתה בלחץ תומך. על אף כובד חצאיותיה, הצליחה להרגיש בכובד משקלן של ירכיו הנעות בקצב. כאב מתוק ובלתי נסבל התעורר בתוכה, מתעצם עד שנדמה שמהו עומד לפקוע.

כאשר החלו לטפס במעלה הגבעה, דבון האט את הסוס לכדי הליכה ורכן כדי להוסיף משקל לרגליו הקדמיות. נאלצת להישען קדימה איתו, קת'לין אחזה ברעמתו השחורה והגסה למגע של הסוס. היא שמעה את קולו של דבון, כבוש ברעם מתגלגל. היא הפנתה את ראשה כדי לשמוע טוב יותר, חשה במגעם המחשמל של זיפיו המגולחים כשלסתו החליקה על לחיה. תחושת דגדוג התעוררה בגרונה, כאילו בדיוק נגסה בחלת דבש.

"כמעט הגענו," חזר דבון על דבריו, הבל פיו חורך את עורה הרטוב.

הם עלו על הגבעה וירדו בדהרה לעבר האורות, מבנה דו־קומתי, בנוי לבנים בצבע שזיף, עם קשתות וגדרות אבן מעוטרות. תריסר סוסי אוכף עמדו בצידו האחד של המבנה, פרדה ועשרה סוסים עם רסן בפיהם עמדו בצידו האחר. באורווה היו גם חדר אוכפים, חדר רסנים, חדר ציוד, עליית גג לאחסון מספוא, בית כרכרות ואגף רֶפְבִּים.

בהשוואה לבית האחזה באורסבי פריורי, האורות היו במצב טוב בהרבה. אין ספק שהיה זה בשל השפעתו של מנהל האורות, מר בלום, ג'נטלמן גוף מיורקשייר עם פאות לחיים לבנות ועיניים כחולות נוצצות. בלום פיצה על גובהו בכוח הגוף, ידיו כה בשרניות וחזקות עד כי הצליח לפצח אגוזים באצבעותיו. לא הייתה אורווה בעולם שנוהלה על פי אמות מידה תובעניות יותר: הרצפות היו תמיד ממורקות להפליא, כל פיסת ציוד ועור הבריקה. הסוסים שהיו נתונים לטיפולו של בלום חיו בתנאים טובים יותר מרוב האנשים. קת'לין פגשה את מנהל האורות כשבועיים לפני מותו של ת'או, והוא התחבב עליה מייד. בלום הכיר את חוות ההרבעה קארברי פארק, ואת

זן הסוסים הערביים המדהים שאביה פיתח, ושמה להוסיף את אסד לאורוות רווינל.

לאחר מותו של ת'יאו, מר בלום תמך בהחלטתה של קת'לין למנוע את הרדמתו של אסד, חרף הדרישה שהגיעה מחבריו של ת'יאו ומבני מעמדו. בלום הבין שפזיזותו של ת'יאו תרמה לטרגדיה. "אסור לרוכב לגשת לסוס כשהוא כועס", אמר בלום המתייפח לקת'לין בשיחה פרטית, לאחר מותו של ת'יאו. הוא הכיר את ת'יאו מאז היה ילד, הוא לימד אותו לרכוב. "במיוחד לסוס ערבי. אמרתי ללורד טרניר, 'אם תה יוצא להילחם באסד, זה ישלהב'תו עוד יותר'. ראיתי שהוד מעלתו חווה את אחד הימים שלו. אמרתי לו שיש עוד תריסר סוסים אחרים שיוכל לרכוב עליהם באותו יום. הוא לא הקשיב לי, אבל אני מאשים ת'עצמי בכל מקרה."

קת'לין לא הצליחה להביא את עצמה לחזור לאורוות מאז מותו של ת'יאו. היא לא האשימה את אסד במה שקרה, אבל חששה ממה שהיא עלולה להרגיש כשתראה אותו. היא אכזבה את אסד, בדיוק כפי שאכזבה את ת'יאו, והיא לא ידעה מתי – או איך – תצליח להשלים עם זה, אם בכלל.

כשקת'לין קלטה שחלפו על פני הקשת המרכזית של האורווה, עצמה את עיניה לרגע והרגישה כיצד בטנה הופכת לקרח. היא קפצה את שפתיה והצליחה לשמור על שתיקה. בכל נשימה עלה באפה ריחם המוכר של הסוסים והמצעים והמספוא, הניחוחות המרגיעים של ילדותה.

דבון עצר את הסוס וירד ראשון, בזמן ששני סייסים התקרבו אליהם.

"טפלו במיוחד ברגליים שלו, בחורים", נשמע קולו האדיב של מר בלום. "במזג האוויר הזה הסוסים רוקעים הרבה בקרקע." הוא נשא את עיניו אל קת'לין ומנהגו השתנה. "גבירתי. נפלא לראותך שוב." מבטיהם הצטלבו. קת'לין ציפתה לראות בעיניו ניצוץ גנאי, אחרי שהתחמקה מביקורים באורוות ונטשה את אסד. אבל היו שם רק ידידותיות וראגה. היא חייכה ברעד. "טוב גם לראותך, מר בלום."

כשירדה מהסוס, קת'לין הופתעה מכך שדבון סייע לה. ידיו נסגרו סביב מותניה כדי להקל עליה את הירידה. היא הסתובבה להביט בו, והוא הסיר את הכובע מראשה בזהירות. דבון הושיט את כובע הזמש הנוטף למנהל האורות ואמר, "תודה שהשאלת לי את כובעך, מר בלום."

"אני שמח שהצלחת למצוא את לידי טרנר בתוך כל הגשם והרוחות העזות האלו." כשראה שמבטה של קת'לין נודד אל שורת התאים, בלום הטעים, "אסד במצב מעולה, גבירתי. בשבועות האחרונים התנהג הכי טוב מכל הסוסים באורווה. אני חושב שהוא ישמח לשמוע ממך מילה או שתיים."

ליבה של קת'לין הלם בצורה לא סדירה. רצפת האורווה כמו זעה תחת כפות רגליה. היא הנהנה במאמץ. "אני – אני מניחה שאוכל לגשת אליו לרגע."

להפתעתה, חשה באצבעותיו של דבון מחליקות תחת סנטרה ומאלצות אותה להביט בו. פניו היו רטובות, ריסיו מחודדים, מחלפות שערו נוטפות מים ונוצצות כסרטים. "אולי מאוחר יותר," הוא אמר למר בלום, מבטו העז נעוץ בקת'לין כל העת. "איננו רוצים שלידי טרנר תצטנן."

"כן, כנראה שלא," מיהר מנהל האורות להסכים.

קת'לין בלעה את רוקה במהירות וקרעה את מבטה מזה של דבון. עמוק בתוכה, היא רעדה, בהלה קהה גאתה בה. "אני רוצה לראות אותו," לחשה.

בלי מילים, הלך דבון בעקבותיה כשצעדה אל שורת התאים. היא שמעה את מר בלום מחלק הוראות לנערי האורווה לגבי הטיפול בסוס. "בלי קיצורי דרך, בחורים! תברישו ת'סוס ותנו לו תערובת חמה."

אסד חיכה באחד התאים האחרונים, צופה בערנות בקת'לין הקרבה אליו. הוא הרים את ראשו והזיז את אוזניו קדימה כשזיהה אותה. הוא היה סוס קטן עם אחוריים חזקים, מבנה גוף אלגנטי שנועד למהירות וסיבולת. צבעו ערמוני ובהיר כל כך עד כי נראה זהוב, רעמתו זונבו חיבורים. "הנה הילד שלי," קראה קת'לין בעדינות, מגיעה אליו בכף

יד מושטת לפנים. אסד רחרח את ידה והשמיע צניפת ברכה. הוא השפיל את ראשו המעוצב ונע אל קדמת התא. היא ליטפה את חוטמו ומצחו, והוא הגיב בשמחה צרופה, צונף חרש ומתקרב עוד יותר.

"אסור היה לי לחכות זמן רב כל כך כדי לבקר אותך," אמרה כשחרטה שטפה אותה. היא רכנה לפנים בצורה מגושמת כדי לנשק את המרווח בין עיניו של הסוס. היא הרגישה שהוא מלחך בעדינות את כתף שמלתה, מנסה לנשק אותה. חיוך עקמומי עיקל את שפתיה. היא הדפה מעליה את ראשו וגירדה את צווארו המשיי כפי שידעה שאהב.

"לא הייתי צריכה להשאיר אותך לבדך, מסכן שלי." אצבעותיה נטמנו ברעמתו הלבנה-בלונדינית.

היא חשה במשקל ראשו המונח על כתפה. גרונה השתנק בנשימה מהירה מהמחווה הבוטחת. "זו לא הייתה אשמתך," לחשה. "זאת הייתה אשמתי. אני מצטערת, מצטערת כל כך –"

גרונה התכווץ עד כאב. כמה שלא בלעה את רוקה, המועקה לא חלפה. היא קטעה את נשימתה. זרועותיה נשרו מצווארו של אסד, והיא נפנתה מעליו. מתנשפת, מועדת, התמוטטה על חומת חזהו הקשה של דבון.

הוא לפת את מרפקיה, מייצב אותה. "מה קרה?" היא התקשתה לשמוע את קולו מעל הולם ליבה.

היא הנידה בראשה, נאבקת לא להרגיש, לא להיכנע.

"ספרי לי." דבון ניער אותה בדחיפות, בעדינות.

היא לא מצאה מילים. רק נשימה מחוספסת שהפכה לשיעול מתייפח. הלחץ בגרונה השתחרר בפתאומיות מבהילה ועיניה התמלאו באש נוזלית. היא הדפה את דבון בייאוש מסנוור. אלוהים, לא, אנא... היא מאבדת שליטה בנסיבות המשפילות ביותר שניתן להעלות על הדעת, בנוכחות האדם האחרון עלי אדמות שתדעה שיהיה עד לכך.

זרועו של דבון נצמדה סביב כתפיה. הוא התעלם ממאמציה להשתחרר מאחיזתו, מוליך אותה על פני התאים.

"אדוני?" שאל מר בלום בבהלה מתונה. "מה הנערה צריכה?"

"פרטיות," אמר דבון בקצרה. "לאן אוכל לקחת אותה?"

“לחדר האוכפים, אמר מנהל האורות, מצביע אל הקשת מאחורי התאים.

דבון חצי דחף, חצי נשא את קת'לין אל החדר נטול החלונות שהיה ספון קירות עץ. היא נאבקה בו, מתפתלת כאילו טבעה בים. הוא קרא בשמה פעמים רבות, בסבלנות, זרועותיו נסגרות סביבה ואוחזות בה. ככל שנאבקה יותר, כך גברה אחיזתו בה, ובסופו של דבר, נאספה בחוזקה אל חזהו כאילו הייתה צרור נטול תחושה. הניסיון לבלוע את הקולות הרוטטים שעלו מפיה רק החמיר את המצב.

“את מוגנת,“ היא שמעה אותו אומר. “הירגעי... את מוגנת. לא אעזוב אותך.”

בערפול חושים, הבינה שכבר אינה מנסה לברוח אלא לדבוק בו חזק יותר, להסתתר בגופו. זרועותיה נאחזו בעורפו, פניה נבלעו בשקע צווארו כשהתייפחה חזק מכדי לחשוב או לנשום. רגש הציף אותה ולא ניתן היה להפרידו לחלקיו. כל כך הרבה תחושות בבת אחת נראו כמו טירוף.

המחוך שלה היה הדוק מדי, כאילו הפך יצור חי שכל כוונתו למחוץ אותה בלסתותיו. היא נחלשה, ברכיה קורסות תחתיה. גופה התקפל בהתמוטטות איטית והיא הרגישה אחוזה, מורמת בזרועות חזקות. היא לא הצליחה להתאושש, לא הצליחה לשלוט בדבר. רק יכלה להיכנע, להתמוסס לתוך הצללים המכלים אותה.

פרק 4

אחרי זמן ארוך לאין שיעור, מודעותה שבה אליה בהדרגתיות איטית. קת'לין זעה, מודעת למלמולי שיחה קצרה, לצעדים מתרחקים, ולהולם הבלתי פוסק של טיפות הגשם על הגג. היא הפנתה את פניה בכעס מהקולות, מבקשת לנמנם עוד קצת. משהו רך וחמים נגע בלחיה, משתהה בעדינות, מגעו מעיר את חושיה.

איבריה היו כבדים ורגועים, ראשה נתמך בנינוחות. היא הוחזקה בנחישות על פני משטח מוצק, עולה ויורד בקצב קבוע. בכל נשימה, עלה באפה ניחוח סוסים ועור, ומשהו רענן כמו וטיבר. הייתה לה תחושה מוזרה שכבר עלה הבוקר... אבל במחשבה שנייה, זה לא נראה לה נכון...

היא נזכרה בסופה ונדרכה.

מלמול אפל הדג באוזנה. "את מוגנת. נוחי עליי."

עיניה נפקחו באחת. "מה..." גמגמה, ממצמצת. "איפה... הו!" היא מצאה את עצמה מתבוננת בזוג עיניים כחולות כהות. דקירה קטנה, לא לגמרי בלתי נעימה, פילחה אותה במקום כלשהו תחת צלעותיה לאור הגילוי שדבון אוחז בה. הם שכבו על הרצפה בחדר האוכפים, על ערמת שמיכות סוסים מקופלות ושטיחים. היה זה המקום החמים והיבש ביותר באורות, ממוקם בקרבת התאים ומבטיח גישה נוחה אליהם. צוהר בגג האיר את שורות האוכפים המקובעים לקירות האורך הלבנים. גשם קלח מעל הזכוכית, שולח מטה צללים מנומרים.

קת'לין, שהחליטה שאינה מוכנה עוד להתמודד עם זוועת התנהגותה, עצמה שוב את עיניה. עפעפיה היו רגישים ונפוחים, והיא הרימה את ידיה כדי לשפשף אותם.

דבון תפס באחת מידיה, מרחיק אותה מפניה. "אל, רק תחמירי את המצב." הוא הניח בידה בד רך, כזה שנועד להברקת ציור. "הוא נקי. מנהל האורוות הביא אותו לפני כמה רגעים."

"הוא... כלומר, אני מקווה שלא הייתי... ככה?" היא שאלה, קולה דק וצרוד.

הוא נשמע משועשע. "בזרועותיי, את מתכוונת? אני חושש שכן." גניחת מצוקה נפלטה מבין שפתיה. "הוא בטח חשב..."
 "הוא לא חשב כלום. למעשה, הוא אמר שלא יזיק לך 'ליילל' קצת, ככה הוא ניסח את זה."

המילה ביורקשייר להתנהגות כשל ילדה קטנה. מושפלת, קת'לין ניגבה את עיניה וקינחה את אפה. ידו של דבון נטמנה בשערה הסתור, אצבעותיו מוצאות את קרקפתה ומלטפות אותה בעדינות כאילו הייתה חתולה. היה זה לגמרי לא הולם מצידו לגעת בה כך, אבל היה זה גם נעים באופן מזעזע כל כך, קת'לין לא הצליחה להתנגד.
 "ספרי לי מה קרה," אמר חרישית.

חלל נפער בקרביה. גופה היה רופס כשק קמח ריק. אפילו המאמץ להניד בראשה היה מתיש מדי.

ידו המרגיעה המשיכה לשחק בשערה. "ספרי לי." היא הייתה תשושה מכדי לסרב לו. "זו הייתה אשמתך," היא שמעה את קולה. קילוח לוהט ובלתי פוסק דלף מזווית עינה ונעלם בקו שערה. "ת'יאו מת בגללי."

דבון שתק, מחכה בסבלנות שתמשיך. המילים יצאו בחופזה מבושת. "דחפתי אותו לזה. רבנו. לו התנהגתי כמצופה ממני, לו הייתי נחמדה ולא מעצבנת, ת'יאו היה עדיין חי. באותו הבוקר התכוונתי לרכוב על אסד, אבל ת'יאו רצה שאישאר ואמשיך לריב איתו, ואני אמרתי שלא, לא כשהוא בכזה

מצב רוח – ואז ת'או אמר שירכב איתי, אבל אני אמרתי לו – "היא השתתקה ביבבה אומללה והמשיכה בהחלטיות. "אמרתי שהוא לא יצליח לעמוד בקצב שלי. הוא שתה בערב הקודם, ועדיין לא התפכח לגמרי."

אגודלו של דבון ליטף את רקתה, חוצה את מפל מי המלח. "אז הוא החליט להוכיח שאת טועה," הוא אמר אחרי רגע.

קת'לין הנהנה, לסתה רוטטת.

"הוא רץ אל האורות, זועם ושתוי למחצה," המשיך דבון, "והתעקש לרכוב על סוס שוודאי לא היה מצליח להשתלט עליו גם לו היה פיכח."

השרירים הזוערים בפניה פרכסו. "מפני שלא ניהלתי אותו כמו שרעיה טובה הייתה –"

"חכי," אמר דבון כשיבכה משהקת נפלטה מפיה. "לא, אל תתחילי שוב. שקט עכשיו. תנשמי."

ידו החליקה משערה והוא הרים אותה גבוה יותר בחיקו עד שעניניהם היו כמעט באותו הגובה. הוא נטל מטלית חדשה וניגב את לחייה ועיניה כאילו הייתה ילדה. "בואי נחשוב על זה בהיגיון," הוא אמר. "ראשית, באשר לעניין ניהולו של ת'או – בעל אינו סוס שצריך לאלף. דודני היה גבר במיטב שנותיו, אחראי לגורלו. הוא בחר לקחת סיכון מטופש ושילם מחיר."

"כן, אבל הוא היה שיכור –"

"גם זו הייתה בחירתו."

קת'לין נדהמה מבוטות דבריו ומנוהגו האגבי. היא ציפתה שיאשים אותה, אולי אפילו יותר משהאשימה את עצמה, אם זה היה בכלל אפשרי. איש לא יוכל לכפור באשמתה; היא הייתה ברורה מדי. "זו הייתה אשמתך," התעקשה. "ת'או לא היה אחראי למעשיו כשכעס. כושר השיפוט שלו היה לקוי. היה עליי למצוא דרך לפייס אותו, ובמקום זאת, דחקתי אותו מעבר לקצה."

"לא הייתה זו אחריותך להציל את ת'או מעצמו. איש לא יכול

היה לעצור בעדו כשהחליט להתנהג כמו כסיל חמום מוח."

"אבל תבין, זו לא הייתה החלטה. ת'או היה חסר אונים כשהעליתי את חמתו."

פיו של רבון התעקל כאילו אמרה דבר מגוחך. "לא נכון."
 "איך אתה יודע?"

"מפני שגם אני בן למשפחת רווינל. גם אני ניחנתי באותו מזג רע. כשאני נכנע לו, אני מודע היטב למעשיי."
 היא הנידה בראשה, לא מוכנה להירגע. "לא שמעת איך דיברתי אליו. הייתי מאוד צינית ולא נחמדה... אוי, היית צריך לראות את פניו..."

"כן, אני בטוח שהתנהגת כמו צרעה קטנה, לא פחות. עם זאת, כמה מילים חדות לא היו סיבה מספקת לת'או להתפרצות זעם אובדנית."
 כשקת'לין שקלה את דבריו, היא הבינה בבהלה שאצבעותיה החליקו לתוך קווצות השיער הסמיכות והקצרות בעורפו. זרועותיה היו כרוכות סביב צווארו. מתי כל זה קרה? סומק עז הציף את לחייה והיא משכה ממנו את ידיה.

"אתה לא מגלה אהדה כלפי ת'או כי לא סבלת אותו," אמרה בצורה מסורבלת, "אולם –"
 "גם טרם החלטתי אם אני סובל אותך. זה לא משנה את דעתי על המצב."

קת'לין בהתה בו בעיניים רחבות. איכשהו, הערכתו הצוננת ונטולת הרגש הייתה מנחמת יותר מכל אהדה.

"אחרי שזה קרה, הם באו לחפש אותי," היא המשיכה לספר לו. "ת'או שכב על הקרקע. מפרקתו שבורה, איש לא רצה להזיז אותו לפני בואו של הרופא. רכנתי מעליו וקראתי בשמו, וכששמע את קולי, פקח את עיניו. ראיתי שהוא גוסס. הנחתי את ידי על לחיו ואמרתי לו שאני אוהבת אותו, ות'או אמר, 'אינך אשתי'. אלו היו מילותיו האחרונות. הוא כבר היה מחוסר הכרה כשהרופא הגיע..."
 דמעות נוספות עלו בעיניה. היא לא הבינה שהיא ממוללת באגרופיה את מטלית ההברקה עד שאחת מידיו הונחה על שתי ידיה, משקיטה את תנועתן הנסערת.

"לא הייתי משקיע יותר מדי מחשבה במילותיו האחרונות של ת'איו", אמר דבון. "אי אפשר היה לצפות ממנו לדבר באופן הגיוני. בשם אלוהים, מפרקתו הייתה שבורה." הוא החליק את כף ידו על מפרקי אצבעותיה שוב ושוב. "הקשיבי, משפך מים קטן שלי, כל כך התאים לבן דודי לעשות מעשה נמהר בכל רגע נתון. תמיד היה כך. הנטייה הפזיזה במשפחת רווינל השתמרה במשך מאות שנים. גם לו היה ת'איו מתחתן עם קדושה, היה מאבד את עשתונותיו."

"אני בוודאי לא קדושה," היא אמרה בעליבות, משפילה את ראשה.

קולו היה צרוד משעשוע. "ידעתי זאת ברגע הראשון שראיתי אותך."

קת'לין לא הרימה את ראשה, ובהתה ביד המכסה את ידיה, אלגנטית אך חזקה באופן אכזרי, פלומת שיער דקה מכסה את גבה. "הלואי שיכולתי להחזיר את השעון לאחור," היא לחשה.

"איש לא יוכל להאשים אותך במה שקרה."

"אני מאשימה את עצמי."

"תנו לה לנסות ולכסות את האות שהוטבע," הוא ציטט בציניות, "שהרי דקירתו לעולם לא תפוג."

קת'לין זיהתה את המילים מתוך אות השני, נשאה את מבטה והביטה בו באומללות. "אתה משווה אותי להסטר פריין?"

"רק בשאיפתך למות קדושים. אף שאפילו הסטר נהנתה לפני שנענשה כראוי לה, בעוד את לא הספקת ליהנות כמעט בכלל."

"ליהנות?" הייאוש פינה מקום לפליאה. "על מה אתה מדבר?"

מבטו ננעץ בפניה. "הייתי מצפה שאפילו לידי ראויה לשמה תמצא מעט עונג במיטת הכלולות."

היא התנשפה בזעם ואוכרן עצות. "אני – אתה – איך אתה מעז להעלות נושא כזה –" הוא היה עדין ומנחם כל כך, ועכשיו שב להיות גם רוח ובלתי נסבל כמקודם. "כאילו הייתי מדברת על נושא כזה עם מישהו, לא כל שכן איתך!" ובעודה מתפתלת ומנסה לזחול מתוך חיקו, הוא החזיקה במקום בקלות.

"לפני שתדהרי מכאן בזעם צדקני," אמר, "אולי תרצי קודם להדק מחדש את המחוך."

"את –" קת'לין הביטה בחזית בגדה וראתה לאימתה שהכפתורים הראשונים של שמלתה ושני הקרסים העליונים של המחוך שלה מותרים. היא האדימה כעגבנייה. "הו, איך יכולת?"

הבלח של שעשוע האיר את עיניו. "נשמת במאמץ. חשבתי שחמצן נחוץ לך יותר מצניעות." ואחרי שבחן את מאמציה הנואשים להדק מחדש את מחוכה, שאל בנימוס, "תרשי לי לעזור?"

"לא. אף שאני בטוחה שאתה מומחה ב'עזרה' לגבירות עם בגדיהן התחתונים."

"הן אף פעם לא גבירות." הוא צחק חרישית כשהתאמצה לסגור את המחוך בבהלה הולכת וגוברת.

המתח של שעות הצוהריים סחט את כוחותיה ואפילו משימה פשוטה כל כך הקשתה עליה. היא התנשפה והתפתלה בניסיון להצמיד יחד את שולי המחוך.

אחרי שהתבונן בה לרגע, אמר דבון קצרות, "הרשי לי." הוא הדף את ידיה הצידה והתחיל לרכוס את המחוך ביעילות. היא התנשפה כשהרגישה בגב מפרקי אצבעותיו נוגע בעור חזה. כשסיים את הרכיסה, החל לכפתר את שמלתה. "הירגע, איני מתכוון לאנוס אותך; איני מושחת כמו שהמוניטין שלי מרמז. מלבד זאת, חזה בעל ממדים צנועים כל כך – גם אם מקסים בפני עצמו – לא מספיק כדי להעביר בי טירוף של תשוקה."

קת'לין לטשה בו מבט כעוס ולא זזה, בסתר ליבה חשה הקלה על שנתן לה סיבה לשנוא אותו שוב. אצבעותיו הארוכות עברו במיומנות ברכיסת הכפתורים עד שכולם היו עטופים היטב בלולאות המשי הקטנות שלהם. ריסיו יצרו רכסי צל על לחייו כשהביט בחזיתה.

"זהו," מלמל.

היא ירדה מעליו במהירות, כמו חתולה שנכוותה.

"היזהרי." דבון מצמצץ כשהניחה את ברכה בצורה לא זהירה. "אני

עוד צריך להקים לעצמי יורש, ולכן חלקים מסוימים באנטומיה שלי חשובים לנחלה יותר מתכשיטי המשפחה."

"הם אינם חשובים לי," היא אמרה, נעמדת על רגליה הרועדות. "ובכל זאת, אני די מחבב אותם." הוא חייך וקם בתנועה קלילה, מושיט את ידו לייצב אותה.

מוטרדת ממצבן המקומט והבוצי של חצאיותיה, קת'לין חבטה בפיסות חציר ושיער סוסים שדבקו בבד הקרפ השחור. "תרצי שאלוה אותך לבית?" שאל דבון. "אני מעדיפה שנחזור בנפרד," היא אמרה. "כרצונך."

היא זקפה את גווה והוסיפה, "לעולם לא נזכיר זאת." "בסדר גמור."

"כמו כן... אנחנו עדיין לא ידידים."

הוא החזיק במבטה. "אז אנחנו אויבים, אם כן?"

"תלוי." קת'לין נשמה ברטט. "מה... מה תעשה עם אסד?" משהו בפניו התרכך. "הוא יישאר באחוזה עד שניתן יהיה לאלפו. זה כל מה שאוכל להבטיח לעת עתה."

אף שזו לא הייתה בדיוק התשובה לה ייחלה, היא הייתה עדיפה על מכירתו המיידית של אסד. אם ניתן יהיה לאלף את הסוס, ייתכן שבסופו של דבר ימצא את עצמו בידי אדם שיביץ את ערכו. "אז... אני מניחה... שאיננו אויבים."

הוא עמד לפניה בחולצתו, ללא עניבה או צווארון נראים לעין. שולי מכנסיו היו מכוסים בוץ. שערו היה סתור, ופיסות חציר נלכדו בו... אבל איכשהו, בתוך כל הבלגן הזה, היה יפה תואר עוד יותר מקודם. היא התקרבה אליו בהיסוס מבויש, והוא לא זע כשהרימה את ידה ושלפה פיסת חציר מתוך שערו. מחלפותיו הכהות היו סתורות באופן מזמין, ובצד ימין הזדקרה לה קווצת שיער, אותה כמעט התפתתה להחליק.

"כמה זמן תימשך תקופת האבל?" הוא הפתיע אותה בשאלתו

הפתאומית.

קת'לין מצמצמה, מבולבלת. "לאלמנה? יש ארבע תקופות אבל."

"ארבע?"

"הראשונה נמשכת שנה, השנייה שישה חודשים, השלישית שלושה, ולאחריה חצי תקופת אבלות שנמשכת כל חייה."

"ואם האלמנה מבקשת להינשא בשנית?"

"היא יכולה לעשות זאת אחרי שנה ויום, אף שנישואים לאחר תקופת אבל קצרה כל כך זוכים לגינוי, אלא אם יש לאלמנה ילדים או שאין לה הכנסה."

"זוכים לגינוי אך לא אסורים?"

"כן. למה אתה שואל?"

דבון משך בכתפיו באגביות. "סתם מתוך סקרנות. גברים נדרשים לתקופת אבל של שישה חודשים בלבד – ודאי מפני שלא נוכל לסבול יותר מזה."

היא משכה בכתפיה. "ליבו של גבר בנוי אחרת מזה של אישה."

תהייה ניכרה במבטו.

"נשים אוהבות יותר," היא הסבירה. בראותה את הבעתו, היא שאלה, "אתה חושב שאני טועה?"

"אני חושב שאת מבינה מעט מאוד בגברים," הוא אמר בעדינות.

"הייתי נשואה: אני יודעת כל שאני צריכה." היא ניגשה לסף הדלת ועצרה כדי להשיב אליו את מבטה. "תודה," אמרה ויצאה לפני שהספיק לענות.

***

דבון פסע לעבר הפתח אחרי שקת'לין עזבה. הוא עצם את עיניו, השעין את מצחו על המשקוף וכבש אנחה.

אלוהים אדירים... הוא חשק בה באופן לא מהוגן.

הוא הסתובב והשעין את גבו אל קיר העץ, מנסה להבין מה קורה לו. תחושה הרסנית ואופורית פלשה לתוכו. הוא חש שעבר שינוי תהומי ממנו אין דרך חזרה.

הוא לא יכול לשאת בכי של נשים. בסימן הראשון לדמעות, תמיד נמלט כמו ארנבת הבורחת מעדר כלבים. אבל ברגע שכרך את זרועותיו סביב קת'לין, ברגע אחד פשוט, העולם, העבר, כל מה שהיה בטוח בו תמיד, הכול נמחק. היא הושיטה אליו את זרועותיה, לא מתוך תשוקה או פחד, אלא מתוך צורך אנושי ופשוט לקרבה. זה חשמל אותו. איש מעולם לא ביקש להתנחם בחיקו בעבר, ומעשה הנתינה הזו היה אינטימי יותר מכל מעשה מיני, סוער ככל שיהיה, באופן בלתי נתפס. הוא הרגיש שעוצמת ישותו כולה עוטפת אותה ברגע של חיבור מתוך וראשוני.

מחשבותיו הסתחררו. גופו נצרב עדיין מתחושת משקלה הקל כנוצה של קת'לין בחיקו. לפני שחזרה לעצמה, הוא נשק ללחיה המשיית, רטובה מדמעות ומגשמי הקיץ. הוא רצה לנשק לה שוב, בכל מקום, במשך שעות. הוא רצה אותה עירומה ותשושה בזרועותיו. נוכח ניסיון העבר שלו, בתענוגות הגוף לא היה כל רמז לחידוש, אבל כעת, חשק בקת'לין רווינל בדרכים שהדהימו אותו.

איזה מצב ארור, הוא חשב בפראות. אחוזה מטה לנפול, הון מדולדל ואישה שלא תוכל להיות שלו. קת'לין תהיה באבל במשך שנה ויום, וגם לאחר מכן, תהיה מחוץ להישג ידו. לעולם לא תשפיל עצמה למעלת פילגשו של גבר, ואחרי מה שספגה מידיו של ת'או, לא תרצה עוד קשר עם בן למשפחת רווינל.

מהורהר, ניגש דבון להרים מהרצפה את מעילו הזרוק. הוא לבש את הבגד המקומט ויצא מחדר האוכפים אל האורות. בפניה המרוחקת של הבניין שוחחו שני נערים בעודם מנקים את אחד התאים. מודעים לנוכחותו, הם השתתקו מייד, והוא שמע רק את אוושת המטאטא ואת גריפת האת. כמה מהסוסים בשורה התבוננו בו בסקרנות, אחרים הפגינו חוסר עניין.

בתנועות נינוחות, ניגש דבון לתאו של הסוס הערבי. אסד הסב את ראשו הצידה כדי לבחון אותו. אפו העגול מתהדק בחוסר נוחות. "אינך צריך לחשוש", מלמל דבון. "אף שאי אפשר להאשים אותך שאתה מעקם את אפך למראה בן למשפחת רווינל."

אסד התנועע ונופף בזנבו בעצבנות. הוא התקרב באיטיות לקדמת התא.

"היזהר, אדוני הלורד," נשמע קולו הרגוע של מר בלום ממקום כלשהו מאחורי דבון. "הבחור נושך – הוא עלול לתת לך ביס, אם אינו מכיר אתך. הוא מעדיף בחורה על פני חברה של גבר."
 "זה מראה שיש לך כושר שיפוט טוב," אמר דבון לסוס. הוא הושיט את ידו כשכפו כלפי מעלה, כפי שראה את קת'לין עושה מוקדם יותר.

אסד רחרח בזהירות. עיניו עצומות למחצה. חושק שיניו, הוא השפיל את ראשו בכניעה והצמיד את אפו לידיו של דבון. דבון חיך וליטף את ראשו של הסוס בשני צדדיו. "אתה בחור נאה, נכון?"
 "והוא יודע את זה," אמר מנהל האורות, מתקדם בגיחוך. "הוא מריח עליך את הגבירה. ועכשיו יראה אתך כאילו היית ממתק בגרוש. ברגע שהם יודעים שהם בטוחים אתך, הם יעשו כל מה ש'תה תבקש."
 דבון החליק את ידו לאורך צווארו האצילי של אסד, מרצועת הגרון הצרה והמעודנת ועד לכתפו המוצקה. פרוותו הייתה חלקה וחמימה, כמו משי חי. "מה דעתך על המזג שלו?" הוא שאל. "הוא יסכן את לידי טרניר אם תמשיך לאלף אותו?"

"לאלאלא, אדוני. אסד יהיה סוס רכיבה מושלם לגבירה, אחרי שיהיה מאולף כמו שצריך. הוא לא בעייתי, רק רגיש. הוא רואה, שומע ומריח הכול. הטובים הם חכמים כאלה. עדיף לרכוב על'הם באוכפים רכים ובידיים עדינות." בלום היסס ומשך בעצלתיים בשולי שפמו המאפיר. "שבוע לפני החתונה, אסד הובא הנה מלאומינסטר. לורד טרניר בא לאורות לראות אותו. מזל שהגבירה לא הייתה כאן לראות: אסד נשך אותו והאדון משך ברצועת הגרון שלו בחוזקה. הזהרתי אותו, 'אם תה תשתמש באגרופ נגדו, אדוני, תה תרוויח את הפחד שלו אבל לא את אמונו'." בלום נד בראשו בעצב, עיניו מתלחחות. "הכרתי את האדון מאז שהיה ילד קטן וחמוד. כולם בפריורי אהבו אותו. אבל איש לא יכול היה להכחיש שהיה גן לזהט."

דבון הביט בו בתהייה. "מה זאת אומרת?"
"ביוורקשייר, כך קוראים לפיסת פחם לוחטת שעפה מהאח. אבל זה גם כינוי לגבר שאינו מסוגל לשלוט בהתנהגות שלו."
אסד הרים את ראשו והצמיד את חוטמו בעדינות לסנטרו של דבון. דבון עמד בלי תנועה, נלחם ברחף להזיז את ראשו לאחור.
"תנשוף בעדינות לתוך האף שלו," מלמל בלום. "הוא רוצה להתיידיד 'תך."
דבון עשה כדבריו. אחרי שנשף בעדינות בחזרה, הסוס דחק בחזהו וליקק את קדמת חולצתו.
"תה כבשת אותו, הלורד," אמר מנהל האורוות, חיוך מפלח את פניו העגולות עד שלחיי התקבצו מעל שפמו הרך.
"זה לא קשור אליי," ענה דבון, מלטף את ראשו החלק של אסד, "וקשור רק לריחה של לידי טרניר."
"צודק, אבל ישך מגע טוב. 'תה יודע לגעת בו." מנהל האורוות הוסיף בכבדות, "וגם בה, כנראה."
דבון שלח לעברו מבט מצומצם, אבל הגבר המבוגר יותר השיב לו במבט תמים.
"ליידי טרניר הייתה במצוקה מזיכרון התאונה של בעלה," אמר דבון. "הייתי מציע את עזרתי לכל אישה במצבה." הוא שתק. "למענה, אבקש שאתה ויתר העובדים באורוות לא תדברו על אובדן עשתונותיה."
"אמרתי לבחורים שאמלוק את ראשם אם יזכירו ת'זה אפילו במילה." בלום הזעיף פנים בדאגה. "באותו הבוקר... הייתה מריבה בין הגבירה לארון, לפני שהוא בא בריצה אל האורוות. חששתי שהיא תאשים ת'עצמה בזה."
"וזה מה שהיא עושה," אמר דבון בשקט. "אבל אמרתי לה שהיא אינה אחראית למעשיו בשום צורה. וגם הסוס לא. דודני הביא על עצמו את הטרגרדיה הזאת."
"אני מסכים, הלורד."
דבון ליטף את אסד פעם אחרונה. "להתראות, ידידי... אבקר אותך

בבוקר, לפני שאעזוב. הוא סב וצעד לאורך התאים אל הכניסה, מלווה בגבר המבוגר יותר. "אני מניח שהשמועות נפוצו באחווה אחרי מותו של הרוזן."

"שמועות? כן, האוויר היה מלא בהן."

"האם מישהו אמר על מה לורד וליידי טרניר רבו באותו הבוקר?"

פניו של בלום נותרו חתומות. "לא יודע."

לא היה ספק שהאיש ידע, ולו חלקית, מה היה טיבו של הריב בין ת'או לקת'לין. משרתים יודעים הכול. עם זאת, לא יהיה נאה להתעקש ולתחקר אותו אודות ענייני המשפחה הפרטיים. בחוסר רצון, הניח דבון לנושא... לעת עתה.

"תודה על עזרתך עם ליידי טרניר," אמר למנהל האורוות. "אם היא תחליט להמשיך באילופו של אסד, ארשה לה לעשות זאת בתנאי שהדבר ייעשה תחת עינך הפקוחה. אני בוטח ביכולתך להגן עליה."

"תודה, הלורד," קרא בלום. "אז אתה מתכוון להשאיר את הגבירה באוורסבי פריורי?"

דבון בהה בו, לא מסוגל להשיב.

על פניו, השאלה הייתה פשוטה, אבל היא הייתה סבוכה לאין ערוך. מה הוא מייעד לקת'לין? לאחיותיו של ת'או? מה הוא מייעד לאוורסבי פריורי, לאורוות, למשק הבית ולמשפחות המעבדות את קרקעותיה של הנחלה?

האם באמת יוכל להקשיח את ליבו ולהשליך את כולם לחסדי הגורל?

אבל לעזאזל, איך יוכל לבלות את שארית חייו שקוע בחובות שלא יעלו על הדעת, מחויבויות תלויות מעל ראשו כחרב דמוקלס?

הוא עצם את עיניו לרגע כשההכרה שקעה: זהו המצב.

החרב נתלתה מעליו מרגע שנודע לו על מותו של ת'או.

הברירה לא הייתה בידי. בין אם רצה באחריות הבאה עם התואר ובין אם לאו, הוא זכה לה.

"כן," אמר לבסוף למנהל האורוות, מרגיש בחילה קלה. "בכוונתי

להשאיר כאן את כולם."

הגבר המבוגר יותר חייך והנהן, כאילו לא ציפה לתשובה אחרת. דבון יצא מבעד לאגף האורוות שהתחבר אל הבית, והלך אל אולם המבואה. הייתה לו תחושה מבלבלת של ריחוק, כאילו מוחו החליט לעמוד מנגד ולצפות במתרחש בכללותו, לפני שיפנה לפרטים.

צלילי נגינה על פסנתר וקולות נשיים צפו ועלו מאחת הקומות העליונות. אולי שגה, אבל דבון חשב שהוא שומע קול גברי ברור משתלב בשיחה.

הוא הבחין במשרתת מנקה את מעקות גרם המדרגות המרכזי במברשת מיוחדת ושאל, "מהיכן מגיעים הקולות?"

"המשפחה שותה תה מנחה בטרקלין העליון, אדוני הלורד." דבון החל לעלות במדרגות בצעדים כבדים ומדודים. כשהגיע לטרקלין, לא היה לו ספק שהקול שייך לאחיו חסר התקנה.

"דבון", קרא וסט בחיוך כשנכנס לחדר. "תראה איזה אוסף מקסים של בנות דודות גיליתי." הוא ישב על כיסא ליד שולחן משחקים, מוזג כמות נדיבה של משקה מבקבוקו לספל תה. התאומות כרכרו סביבו, עסוקות בהשלמת פאזל מפה. וסט שלח מבט שואל לעבר אחיו והטעים, "אתה נראה כאילו מישהו גרר אותך לאחור דרך גדר חיה."

"אינך אמור להיות כאן", אמר לו דבון. הוא פנה אל החדר באופן כללי. "האם מישהו חולל או הושחת?"

"מאז גיל שתיים-עשרה, ענה וסט.

"לא שאלתי אותך, שאלתי את הבנות."

"עדיין לא", אמרה קסנדרה בעליצות.

"לעזאזל", קראה פנדורה, בוחנת חופן חלקי פאזל. "אני לא

מצליחה למצוא את לוטון."

"שזה לא ידאיג אותך", אמר לה וסט. "נוכל להשאיר את לוטון

לגמרי מחוץ למפה, ומצבה של אנגליה לא יורע. למען האמת, זה יהיה שיפור."

"אומרים שבלוטון מייצרים כובעים משובחים, אמרה קסנדרה."

"שמעתי שייצור כובעים משגע אנשים," העירה פנדורה. "ואני לא מבינה את זה, מפני שלא נראה לי שזו מלאכה מפרכת במיוחד."

"לא העבודה היא שמשגעת אותם," אמר וסט. "זו תרכובת הכספית בה משתמשים להחליק את הזמש. חשיפה ממושכת מטשטשת את המוח. מכאן המונח 'מטורף כמו כובען'."

"אז למה משתמשים בזה, אם זה מזיק לפועלים?" שאלה פנדורה.

"מפני שתמיד יש עוד פועלים," אמר וסט בציניות.

"פנדורה," קראה קסנדרה, "הייתי רוצה שלא תכניסי פיסות פאזל בכוח למקום פנוי שהן לא מתאימות לו בעליל."

"הן כן מתאימות," אמרה תאומתה בעקשנות.

"הלן," קראה קסנדרה לאחותן המבוגרת יותר, "האם האי מאן ממוקם בים הצפוני?"

המוזיקה חדלה לרגע. הלן דיברה מהפינה, שם ישבה ליד פסנתר עומד. אף שהכלי לא היה מכוון, המיומנות שבה ניגנה הייתה ניכרת.

"לא, יקירה, הוא בים האירי."

"שטויות." פנדורה השליכה מידה את החלק. "זה מְתַסְבֵּן."

למראה הבעתו התוהה של דבון, הלן הסבירה, "פנדורה אוהבת להמציא מילים."

"אני לא אוהבת," אמרה פנדורה ברוגז. "פשוט לפעמים מילים קיימות אינן מתאימות להרגשה שלי."

הלן קמה מספסל הפסנתר וניגשה אל דבון. "תודה שמצאת את קת'לין, אדוני," אמרה, מבטה מחויך. "היא נחה למעלה. המשרתות מכינות לה אמבט חם, ואחר כך הטבחיית תשלח אליה מגש."

"היא מרגישה טוב?" שאל, תוהה מה בדיוק סיפרה קת'לין להלן.

הלן הנהנה. "נרמה לי. אף שהיא קצת עייפה."

מובן שהיא עייפה. אם חושבים על זה, גם הוא היה עייף.

דבון הפנה את תשומת ליבו לאחיו. "וסט, אני רוצה לדבר איתך. תצטרף אליי בספרייה, ברשותך?"

וסט סיים לשתות את כוס התה שלו, קם וקד בפני בנות רווינל.

"תודה על שעות אחר הצהריים המענגות, יקירותיי." הוא עצר לפני

שעזב. "פנדורה, מתוקה, את מנסה לתחוב את פורטסמות' לתוך ויילס, ואני מבטיח לך שהדבר לא ימצא חן בעיני אף אחד מהצדדים." "אמרתי לך," אמרה קסנדרה לפנדורה והתאומות החלו להתקוטט בזמן שווסט ודבון יצאו מהחדר.

***

לרכישת הספר המלא לחצי כאן